Ewa Bialolecka
Blankyt mágů

Do misky, která stála na stole vedle mého lokte, spadla další kapka. Zvedl jsem hlavu. Na stropě uprostřed mokré skvrny se kulatila další kapka. Ukápla a po hladině vody v nádobě se rozběhly kruhy. Ráno musím vylézt na střechu a díru ucpat. Mihotavý plamen svíčky osvětloval stůl plný papírů, použitých per a štětců, lahviček barevných tuší. Odstrčil jsem deník dál od ohroženého prostoru, kde ho mohla postříkat voda nebo barva. Silný svazek z drahého papíru vázaný v kůži, s osmi runami v záhlaví každé stránky:

Kamínek, syn Sedmikrásky a Mraka, žijící u Pozorovatele Plavého.

To jsem já. Adept magie. Tkáč iluzí. Přítel draka. Plavý popsal v deníku historii mé cesty při hledání mága -z kasty Stvořitelů a setkání s drakem jménem Mrakožrout. Já jsem sepsal další události.

Zamnul jsem rukama a protáhl se. Pravá ruka s jizvami na kůži brněla. Jizvy se táhly z vnější strany dvěma nerovnými pruhy od zápěstí ke kloubům prsteníčku a malíčku. Podobné šrámy jsem měl i v dlani. Když jsem asi před rokem získal tuto neobvyklou památku a současně varování, byl stejný večer jako dnes - vlhký, deštivý a nudný.

Otočil jsem několik desítek stran a začal číst vlastní nerovné písmo.

*

Mrakožrout se poctivě snažil dodržet slib. Cestou domů jsme skoro pořád měli propojené smysly, takže jsem slyšel. Opájel jsem se novými pocity, snažil jsem se zapamatovat si co nejvíc. Hlasy ptáků a zvírat, šum trávy, tekoucí vody... Dokonce ani písek pod nohama nemlčel. Svět, tvořený dosud barvami, dotyky a pachy, byl najednou širší a bohatší, ještě nádhernější. Jen jedno mě rozčarovalo. Jako hluchý od narození jsem uměl hovořit jen rukama a (jak směšné) lengorština - má mateřská řeč - mi připadala stejně nesrozumitelná jako kníkání veverky.

Dokud bylo hezky, šlo všechno dobře. Když začaly deště a donutily nás pobývat mezi čtyřmi stěnami, byl Mrakožrout každým dnem nevrlejší. Teď už chápu, jak nepříjemný byl pro něj život v podobě psa. Jak nudná mu připadala "sluchová" cvičení, kterým jsem se vášnivě oddával. A neustávající déšť, který měnil jen intenzitu - od mžení k lijáku a naopak - musel draka, háklivého na vlhko, přivádět k šílenství. Reptal, hořekoval a otravoval chvílemi přímo nesnesitelně. Nejen já, i trpělivý Plavý ho měl plné zuby.

Ke katastrofě došlo uprostřed období dešťů. Vzpomínám si, že nastával soumrak. Plavý vyráběl mast na revma, po které byla výjimečná poptávka. Já jsem studoval misku. Ne, opravdu jsem se nezbláznil. Obyčejná hliněná nádoba zní jinak při úderu plochou dlaní, jinak dřevěnou lžící nebo při škrábání nehty. Život je možné strávit studiem kuchyňského nádobí. Mrakožrout mi opět půjčil své uši. Už mě to neděsilo. Jen jsem musel vynaložit určité úsilí na udržování mentálního kontaktu s dračím "já" na takové úrovni, abych neměl pocit

existence na dvou místech současně. A musel jsem brát v úvahu skutečnost, že slyším z jiného směru. Zkoumal jsem tu zatracenou misku všemi možnými způsoby a Mrakožrout se smrtelně nudil.

"Už toho nech."

"Hned."

"Dělej něco zajímavějšího..."

"Později."

"Tak už dost..."

"Moment."

To už bylo na Mrakožrouta bohužel moc. Začal mi dělat naschvály. Žádný div, že mi selhaly nervy. Popadl jsem drakopsí ucho a zaryl do něj nehty! Raději bych nepřipomínal, co se stalo potom. Snažil jsem se současně držet ovázanou ruku nahoře (míň bolela) a položit hlavu na kolena (dělalo se mi mdlo). Moc to nepomáhalo. Plavý stíral krev z podlahy a nahlížel do kotlíku, kde vyvářel chirurgické jehly, ohnuté jako rybí kosti. Mrakožrout zalezl pod stůl a dělal, že neexistuje.

Celou noc a další den jsem strávil v horečkách. Plavý mě nutil pít odporné lektvary, po nichž jsem většinu času prospal. Když jsem se konečně vzpamatoval, byl Mrakožrout pryč. Ani se nerozloučil. Z Plavého se mi nepodařilo nic vytáhnout, měl jsem dokonce dojem, že usnadnil mladému drakovi rozhodnutí o odchodu. Tak jsem přišel o kamaráda. Kvůli vlastní nerozvážnosti... a dešti.

Až do jara jsem usilovně procvičoval všechno, co jsem ovládl s pomocí Mrakožrouta. První den po skončení dešťů - když obyvatelé vísky věšeli na stěny věnečky uvité z mladých proutků a na stůl putovalo cukroví z posledních zásob mouky - rozhodl Plavý o mé budoucnosti. Neproběhlo to nijak okázale. Dobře si vzpomínám, že Plavý seděl u stolu a řezal pružné paity poseté malými pupeny. Splétali jsme z nich malé věnečky, které jsem věšel na čerstvě vybílené stěny. Jeden hřebík byl zatlučen křivě a já jsem se jej pokoušel přihnout. Zachvění podlahy odpoutalo mou pozornost od vzdorovitého železa. Plavý zadupal jako vždy, když mě chtěl přivolat. Odložil nůž a začal hovořit rukama:

"Končí deště. Nastal Svátek jara. Je čas jít do Kruhu."

Věneček jsem neupustil. Otočil jsem se a pověsil jej na stěnu. Nakřivo. Usedl jsem naproti Plavému.

"Umím málo."

"Postačí," odvětil.

"Mrakožrout odešel moc brzo!" zdůraznil jsem svá slova úderem na předloktí.

Plavý mi poklepal na ruku gestem dodávajícím odvahu.

"V obrazech jsi skvělý, zvuky jsou druhořadé. Ostatně každý z nás se učí celý život. Zkouška v Kruhu je jen jedna etapa, nic víc. Chceš být hned Mistrem? Nežádáš moc?"

Rozesmál se a žertem mi pohrozil, načež se klidně pustil do pletení dalšího věnečku.

*

Zámek Mágů leží na jihu Lengorchie, na jednom ostrůvku řeky Enity, která tvoří rozvětvenou a velice složitou deltu mezi Pralesem Očí a Vrchy Kostí. Většinu cesty jsme proto s Plavým absolvovali lodí. Sídlo Kruhu nevypadalo z dálky impozantně. Připomínalo plochou misku otočenou dnem vzhůru, ze které vyčnívají nízké špalíčky přikryté zvonci. Jak jsme se blížili, nabývala "miska" zneklidňujících rozměrů. Měnila se v nesmírně vysokou zeď obklopující komplex věží se sráznými střechami. Zeď ubíhala na obě strany a v blíže neurčitelném místě perspektivy mírně zatáčela. Cesta z přístavu vedla podél zdi a já neodolal nutkání pohladit její ideálně hladký povrch. Pokrývala jej jakási glazura naprosto beze spár.

"To je dílo Jisker," vysvětlil Plavý při pohledu na můj udiv. "Po dokončení žulové konstrukce vytvořily tak vysokou teplotu, že roztavily povrch kamene."

Otevřel jsem ústa údivem. Prima. Sopka na požádání. Mágové z kasty Jisker nosí oprávněně na prsou runu "slunce".

Velká zámecká brána byla zavřená, ale v ní otevřená branka zvala dál. Hlídač nikde nebyl, jen na lavičce u zdi seděl stařík (nepochybně vrátný) a louskal semínka. Vypadal nenápadně, udivilo mě tedy, že se mu Plavý na uvítanou uklonil s neskrývanou učtou. Stařík se přívětivě usmál. Stál jsem Plavému za zády a jen z několika nenápadných gest jsem se domyslel, že hovoří. Úsměv vrátného se rozšířil. Pohlédl na mne a jeho výraz přešel plynule z "Těší mě, že tě vidím" na "Kohopak to tu máme?" Gestem nás pozval dál a pokračoval v louskání. Šli jsme naznačeným směrem. Plavý založil ruce za záda a nenápadně mi ukázal dva znaky: "kruh" a "želva". Mág z kasty Strážců slov?

Podávali si nás z ruky do ruky, řetězovou metodou. Od jedné chodby ke druhé, od schodů ke schodům. Prošli jsme tolik dvorků, ochozů a zahrad, že mě napadlo, zda neobcházíme celý zámek. Nakonec jsme dorazili do bezpečného přístavu - nevelikého pokojíku, nesmírně čistého a asketicky zařízeného. Sotva jsme vybalili své věci, přišel pro Plavého jeho známý a já jsem zůstal sám. Pokoušel jsem se cvičit, ale záhy mě to přestalo bavit. Rozhodl jsem se, že si prohlédnu okolí. Dveře vedly na několikapatrovou balustrádu, obklopující šestihranný dvoreček plný růžových keřů. Přes časnou roční dobu keře překypovaly květy. Jejich šlahouny se plazily po balustrádách, oplétaly sloupy a vynášely do vyšších pater zelenou, růžovou, karmínovou i temně purpurovou, až krvavou barvu. Setkání s mistry mělo proběhnout až zítra, mezi keři však už nyní pobíhalo několik hochů. Shora jsem sledoval, jak si někteří z nich hrají na schovávanou. Mladičký Pozorovatel nalézal kamarády schované v růžích neomylně, jakoby ho vedla neviditelná nitka. V dalším jsem rozpoznal Poutníka, protože nečekaně zmizel chlapci přímo před nosem. Byla to neobvyklá sešlost - hoch z pobřeží, s vlasy vybledlými sluncem a slaným větrem, vedle něj

mládenec v brokátovém oděvu, kterému důvěrně poklepával na rameno mladý lovec v kožené haleně. O kus dál si hrálo dítě pod dozorem vychovatele. Buclatý klouček, asi šestiletý, kutálel míček po cestičce. Barevná koule se valila sem a tam, ale pokaždé se vrátila ke svému majiteli jako věrný psík. Hoch se nudil. Šoural nohama, až se zvedal prach a špinil nu podkolenky, házel kamínky do kašny uprostřed rozária a žádostivě pokukoval po starších chlapcích. Copak bude hodnocen i tento mrňous? Nejspíš se jedná o oficiální zatřídění do některé kasty nebo usměrnění schopností rozmazleného fracka.

Sestoupil jsem dolů do záplavy květů. Hned mi bylo jasné, proč se adepti pohybovali v růžovém houští tak volně. Nikde žádný trn. Obklopen tolika vrstevníky jsem se cítil nesvůj. Doma jsem se držel stranou, proto jsem se ani tady nepřipojil k rozdováděné, předvádějící se skupince. Usedl jsem na okraj kašny, která mi stříkala třpytivé kapičky na tváře. Pod vodním baldachýnem mokla figurka chlapečka, objímajícího dlouhý husí krk. Pták rozkládal křídla vedle dítěte, otočeného dozadu. Nebylo jasné, jestli se umělec spletl nebo to udělal schválně, ale scénka vypadala spíš jako boj než jako hra. Hbitý klučík se mezitím pokoušel chytit jednu z rybek plavajících v kašně a už si stačil namočit rukávy. Vychovatel na něj hleděl s melancholickou rezignací.

Hra na schovávanou se přenesla do vzdálenějšího kouta a u kašny zůstali jen čtyři výrostci. Jeden z nich, urostlý a ramenatý, měl blankytně modrou košili, jakou nosí mágové, s nárameníky vyšitými ornamenty cechu sochařů propletenými runou "oko". Připadalo mi to arogantní. Byl si snad jistý, že složí zkoušku? Další dva se nevyznačovali ničím zvláštním, ale působili velkoměstsky. Byli snad Mluvčími? Průvodci snů nahlížejícími do budoucnosti? Nebo snad byl některý z nich Tkáčem iluzí jako já? Či obyčejným Pozorovatelem? Čtvrtý - mládenec s dlouhými loknami převázanými blankytnou (opět!) stužkou - předváděl své umění. Žongloval s několika koulemi. Obratně vymrštěné ve vzduchu vzplanuly a před pádem do nastavené dlaně opět zhasly. Nepochybně šlo o velice talentovaného Jiskru. Ať už měl talent nebo ne, s jeho charakterem to bylo slabší. Znuděn žonglováním začal dorážet na mě, se souhlasem svých společníků. Nepochybně mě chtěl vyprovokovat. Proč? Měl jsem snad vstát a dát mu do nosu? Poodstoupil jsem.

"Pokládáš se snad za něco lepšího? Jsi snad Stvořitel, venkovánku?" pronikl ke mně dotaz mladého Mluvčího.

Vzplanula další koule a propálila mi kalhoty. Přešel jsem na opačnou stranu kašny. Jiskra se nevzdával. Pocítil jsem ránu do ruky a potom do hlavy. To už bylo příliš! Jiskra právě zvedl ruku v přípravě dalšího uderu. Jeho posměšný úsměv rázem zmizel, když mu kulička vzplanula přímo v dlani. Zděšeně se pokoušel druhou rukou plameny uhasit. Za okamžik jsem iluzi zrušil. Jiskra stál s rozevřenou dlaní a držel se za zápěstí. V obličeji bílý jako stěna zíral na pravou dlaň pokrytou puchýři. Nemožné! Absolutně nemožné! Přeludy nezraňují!

Jiskrovi podklesla kolena, zakoulel očima a omdlel. Mluvčí s kamarády ho začali křísit. Ramenatý Pozorovatel v modrém pokročil ke mně se zaťatými pěstmi. Tehdy jsem udělal něco, čeho budu do smrti litovat. Místo toho, abych pomohl Jiskroví nebo bojoval jako muž, jsem se zbaběle otočil a utekl.

V první chvíli jsem si plně neuvědomoval, co se stalo. Jiskru popálil neexistující oheň. Nechápal jsem to. Skrývá snad můj talent nějakou léčku? Jak je to možné? A hned nato: kde je Plavý? Tu jsem si něco uvědomil a udělalo se mi mdlo. Kodex Kruhu! Zákony, které mi Plavý vtloukal do hlavy od chvíle, kdy jsem se naučil číst. Hned na první stránce hlásala velká písmena:

Neuškodíš svým talentem člověku.

Nezabiješ ani nezraníš nikoho.

Neposkytneš pomoc vrahovi ani násilníkovi.

Jinak ti bude podle zákonů Kruhu Mágů odňat tvůj talent.

Znal jsem příběh jistého Poutníka, který porušil zákon. Zkušený chirurg mu otevřel lebku a přeťal rozumové spoje. Ponechali ubožákovi život jen proto, aby si ho vzal sám.

Co jsem měl dělat, já nešťastník? Zalezl jsem do tmavého kouta a třásl se strachem. Hrozilo mi něco mnohem horšího než rozbití nosu horkokrevným Pozorovatelem. Dnes se za to dětinsky stydím. Měl jsem tehdy důvěřovat Plavému. Měl jsem co nejrychleji vyhledat někoho staršího a spolehnout se na jeho rozum nebo milost. Čím se vlastně lišilo střetnutí s Jiskrou od obyčejné rvačky dvou usmrkánků? Jen použitými prostředky.

Avšak tehdy jsem tak neuvažoval. Přismahnutí zlomyslného mladíka jsem pokládal za zločin, za který bude následovat trest - mučení a smrt. Už nešlo o to, zda dostanu certifikát, jednalo se o můj největší klenot - talent. Vydal jsem se k bráně cestou, kterou jsme nedávno prošli s Plavým. Kráčel jsem rychle, ale neutíkal, abych nevzbudil podezření. Míjel jsem pobíhající sluhy. Potkal jsem několik mágů zabraných do hovoru a na jednoho jsem málem narazil, když se vynořil z postranní chodby s očima upřenými do knihy. Nepřítomně na mě pohlédl, věnoval mi asi tolik pozornosti jako zatoulanému psovi. Oddechl jsem si.

Strážce slov u dveří mi nedělal žádné potíže, ačkoli se podivil, že už odcházím. Pozdravil jsem ho úklonem hlavy a falešným úsměvem - čelisti jsem svíral tak pevně, až mě bolely. Prošel jsem ještě několik kroků podél zdi Jisker stejným krokem a pak jsem se poklusem rozběhl k přístavu, kde od břehu právě odrážela nějaká bárka.

Tak se Kamínek, syn Sedmikrásky a Mraka, žijící u Plavého, stal Nikým Odnikud. Ukryt mezi pytli na palubě jsem vyrazil do neznáma. Mým veškerým majetkem byla vlněná halena a několik drobností v kapsách.

*

Na bárce jsem strávil drahný čas, ve kterém jsem dovedl k dokonalosti iluzi "neviditelnosti". Spočívá v tom, že se vlastní postava překryje obrazem pozadí. Jen jsem musel uhýbat posádce, aby na mě nešlápla. Po dvou dnech jsem

cvičení ovládl tak dobře, že jsem aplikoval "neviditelnost" i v pohybu a kradl přitom jídlo.

Cesta skončila v přístavu nedaleko pobřeží oceánu. Posádka bárky vylodila můstek a začala přenášet těžké bedny, které místní úředník počítal a zapisoval. Nečekal jsem, až skončí, ale vyklouzl jsem a vydal se do města. Už jednou jsem navštívil hlavní město a pokládal jsem je za odporné. Špinavé, přecpané, strakaté. Tady bylo ještě hůř. Říční přístav je šedivé, živé a velice věcné místo. Tady se nežije pro ideály, ale pro práci a kšeft. Primát mají kupci, řemeslníci, žebráci... a smečky koček, chytající myši v příbřežních skladech. Člověk tu nepotkává slanými větry ošlehané námořníky se svalnatými pažemi poletovanými draky a symboly štěstí, ani dlouhonohá děvčata slibující rozkoš za drahý peníz. Nejsou tu papoušci či opičky v klecích, ani štíhlé koráby s temnými trupy a nachovými plachtami. Nic z toho, co má být v přístavech podle knih, které jsem četl. Přístav v deltě smrdí rybami a rybáři (v čemž ostatně není rozdíl). Tvoří jej spousty klikatých uliček přecpaných obchůdky nabízejícími hlavně čerstvé (i méně čerstvé) uzené, sušené, nakládané a bůhví ještě jaké ryby. A také ledacos jiného, od sudů piva až po kočičí kožky.

Kroužil jsem uličkami stále znechucenější a podrážděnější. Náhodou jsem narazil na uličku řezníků, což mě dorazilo. Maso mělo podle pachu zřejmě také něco společného s rybami. Navíc na mě všichni řezníci pohlíželi velice nepřátelsky. Jeden mi hrozil sekyrou, druhý po mně hodil kost, třetí si vykasal rukávy a vyrazil ke mně se zřejmým úmyslem zvalchovat mi hřbet. Polekán a především nesmírně udiven jsem odtud urychleně zmizel.

Opustil jsem zasmraděné městečko, kde jsem si ani nestačil opatřit proviant. Ostatně bych nedokázal nic polknout, rybí pach mě znechutil. Náhodně jsem se vydal jižním směrem a dorazil jsem na místo, kde mě čekalo jedno z největších překvapení mého života.

Za městem se rozprostírala rovina s řídce rozsetými pahorky, zarostlá ostrou trávou a bujnými ostrůvky plevele. Protínala ji síť hlubších i mělčích potůčků - krevní oběh této krajiny. Zastavil jsem se u břehu jednoho z nich. Úzkým korytem proudila kalná voda, období dešťů totiž skončilo nedávno. Usedl jsem na místo, které vypadalo nejméně vlhké, a přemýšlel, jak se mám napít, aniž bych si zabahnil žaludek.

Na nic jiného jsem nemyslel. Ani na to, kde budu spát, ani na dlouhé ruce Kruhu, sahající opravdu daleko, ani na domov. Během dlouhé, namáhavé cesty se nemyslí na její závěr, jen na následující krok, a potom na další. Pro mne neexistovala budoucnost, jen tato chvíle, svět se zúžil na doušek vody v dlani, sluneční skvrny tančící na hladině potůčku a keře ševelící ve větru.

"Kamínku! Co tady děláš?"

Mentální přenos mi byl tak známý, že jsem okamžitě uhodl původce.

"Mrakožrout??!"

Keře na protější straně se zatřásly, ale místo známé psí tlamy se ze zeleně vynořil nejprve pár rukou a potom tmavá, rozčepýřená hlava nějakého chlapce.

Zíral jsem na něj s pocitem, že mi přeskočilo. Kde je Mrakožrout? Hoch se potutelně usmíval. Měl oči úzké jako listy mimózy a hubenou tvář s vysedlými lícními kostmi. Měl prostě můj obličej!

Pochopil jsem. Mrakožrout se ve své vlastní dračí podobě skládal z tuny svalů, zubů, drápů a křídel (včetně velké bílé kůže). Při prvním setkání mě prohnal jako myš, až jsem málem umřel strachem. Když se přetransformoval ve psa (a pořádného), málem mi ukousl dva prsty. A teď spokojeně špacíroval světem s mou tváří! Nevěděl jsem jak, ale ukradl mi podobu! Vzkypěla mi krev. Rázem jsem přeskočil potůček a na uvítanou praštil Mrakožrouta do úsměvu. Začali jsme se rvát. Mrakožrout se bil jako holka. Když jsem mu bušil pěstí do obličeje a břicha (s neobyčejným uspokojením), on škrábal, tahal mě za vlasy a pokoušel se mě kousnout do nosu. Než změnil taktiku, pořádně jsem mu naložil. Popadl mě za rameno a smýkl mnou tak silně, že jsem málem odletěl. Byl stejně velký a těžký jako já, ale mnohem silnější. V poslední chvíli se mi podařilo chytit ho za vlasy a společně jsme se svalili do vody. Pro Mrakožrouta to bylo nepochybně horší než koupel ve vřelém oleji. Jako každý drak byl přesvědčen, že voda je jen k pití a mytí je životu nebezpečné. Bleskurychle vyskočil a drápal se nahoru do strmého břehu. Chytil jsem ho za nohu a zlomyslně stáhl zpátky.

"Jsi ničema. Ničema!" zavyl mi v lebce. "Co jsem ti udělal?"

Seděl na dně, voda mu sahala až po prsa a zvedal ruce štítivým gestem jako člověk ponořený v bahně. Vytáhl jsem pravou ruku z vody a ukázal mu jizvy.

"Kde jsi vzal mé tělo?"

"Právě odtud," naznačil nosem. "Polkl jsem trošku tvé krve a vypracoval jsem vzorec. Na památku. Hodilo se to."

Zajímavé. Sbírá genetické vzorce jako jiní lidé mušle nebo rostliny do herbáře?

"Pustíš mě, nebo se mám tady rozpustit?" pronesl vyčítavě.

Pokrčil jsem rameny. Vstal a otřásl se jako mokrý pes. Sotva jsme však vystrčili hlavy nad zarostlý břeh, postřehl jsem na volné ploše několik kroků od nás náhlý pohyb. Najednou se tu zhmotnil muž ve světlém oděvu. Rozhlížel se, jako by něco hledal. Bleskově jsem stáhl Mrakožrouta dolů a sevřel mu ústa tak silně, až jsem vnímal jeho zuby.

"Nepřítel?" vynořil se mi v hlavě krátký dotaz.

"Ne, ale přítel také ne."

Mrakožrout rozšířil kontakt a uši mi zaplnil svět. Bublala voda a opodál šustila tráva pod nohama. Pořad blíž. Muž ve světlém, k cestování nevhodném oděvu mohl být Poutník, pro kterého je každá vzdálenost jen průchodem neviditelnými dveřmi. Hledají mě tedy. Pro Pozorovatele z Kruhu Mistrů bylo docela jednoduché vylovit mě z moře jiných myslí a už naprostou hračkou vyslat na určené místo Poutníka. Jenže mág nikoho nenašel. Strnulý v nevhodné poloze jsem sledoval bačkory podupávající mi přímo nad hlavou. Poutník viděl

jen plynoucí vodu a kupu starých větví. Posléze jeho nohy zmizely za doprovodu neobvyklého zvuku.

"Co to bylo?" podivil jsem se a zlikvidoval vizi. Současně jsem pustil Mrakožrouta, který si hned začal otírat rty. Přitom přerušil kontakt, takže jsem znovu ohluchl.

"Viděl jsem, jak zmizel. Zanechal díru ve vzduchu a všechny molekuly se do ní vrhly jako do propasti."

Pohlédl jsem na něj úkosem. Takový lhář! Vzduch přece není vidět.

Vylezli jsme z vody. Svlékl jsem halenu a důkladněji vyždímal. Mrakožrout se otřepával, jako by mu šlo jen o kůži. Co vlastně měl na sobě? Jen košili a kalhoty do půli lýtek. Oboje impozantně špinavé.

"Vrátil jsem se domů..." vyprávěl Mrakožrout, "...a tam už měli nové vejce... nevydržel jsem a odletěl z našeho ostrova zpátky na pevninu. Mít sourozence je hrozné, Kamínku!"

Souhlasil jsem s ním. Hlavně dvojče.

"Po psech tady házejí kamení, napadla mě tedy tato podoba," pokračoval. "Docela se osvědčila. S takovými malými zuby se sice loví dost špatně, ale nalezl jsem místo, kde leží spousta masa, stačí si jen vzít."

Řeznická ulice! Mrakožrout si tam zřejmě počínal dost odvážně. Takové darebáctví! Nejradši bych ho zase vykoupal za to, jak svaluje své lumpárny na cizí bedra.

"A co ty? Zdá se, že máš potíže. Ten člověk... byl mág. Chtěl ti ublížit?"

Odkládal jsem vysvětlení a dělal, že mě víc zajímá vylévání vody z bot, ale Mrakožrout naléhal tak, že ze mě nakonec vytáhl celý nepříjemný příběh. Když jsem skončil, objal mě lidským, soucitným gestem.

"Neplač."

"Nepláču," zamračil jsem se a otřel si nos hřbetem ruky.

"Co se stalo? Vždyť jsi ten falešný ohýnek rozdělal tolikrát a nikdy nic."

Mrakožrout se škrábal za uchem v usilovném přemýšlení.

"Zapal něco. Cokoliv," vybídl mě.

Utrhl jsem z keře suchou větvičku a zapálil ji. Všechno vypadalo normálně. Plamen chtivě požíral dřevo. Tenká kůra se kroutila žárem, dým svědil v nose, když však oheň zmizel, byla větvička neporušená.

"Nic."

"A něco živého?"

Něco živého? Nehodlal jsem experimentovat na sobě ani na něm. V trávě jsme zahlédli ropuchu. Dost odpornou, s bradavicemi, takovou, která při podráždění plive sliz. Zapálil jsem jí na hlavě ohýnek. Trošku se pohnula, ale jinak seděla dost klidně, jen krk sejí hýbal. Mrakožrout ji soustředěně pozoroval. Nakonec měla naší společnosti dost a odskákala pod keře.

"Nepopálila se. Odskákala proto, že chtěla, ne proto, že ji něco bolelo. Ani se nepolekala. Třeba byla moc hloupá," komentoval událost.

*

Mladý drak trval na tom, že mě bude doprovázet. Já jsem však nehodlal chodit s dvojčetem s typicky zvířecími reflexy, jako jsou například chňapání po motýlech nebo olizování tlap, tedy rukou. Mrakožroutovi na tom dost záleželo, tedy v jednom povolil - změní si vzhled.

Byl to neobyčejný pohled. Nejprve pohyboval všemi svaly na obličeji, jako by je prověřoval. Potom nějakým podivně nepopsatelným způsobem jeho oči změnily tvar, zakulatily se a zčernaly, rozpuštěné vlasy zhoustly. To už bylo mnohem lepší. Dál sice vypadal jako můj příbuzný, ale už nějako zrcadlový obraz.

Rozhodli jsme se zůstat spolu. Vedlo se nám docela dobře. Snažil jsem se tolerovat jeho různé zlozvyky. Co se dá čekat od někoho, kdo strávil celý život na čtyřech? Oplátkou souhlasil s umytím - jen jednou, s výjimečnou obětavostí. Také se snažil jíst v ústraní. Do smrti nezapomenu na lov, jehož jsem byl svědkem. Přikradli jsme se k hejnu bažantů. Zatímco jsem rozvazoval, jak chytit nejpomalejší kus, Mrakožrout se vrhl na největšího ptáka a překousl mu krk, pak ho rozsápal a syrového sežral, umazán krví jako vlkodlak. Jen peří lítalo na všechny strany.

Byl naprosto vynikající ve vyčenichání a chycení všeho živého, co se hodilo k jídlu. Vždycky našel šikovné místečko na přespání a v noci hřál jako kamínka. Při tom toulání s neobvyklým společníkem po lesích, polích a rákosinách jsem trošku zdivočel. Když jsem se jednou odhodlal, neměl jsem už výčitky svědomí a kradl jsem ovoce a zeleninu ze zahrádek. Ani jsem se neupejpal, když mi Mrakožrout nabídl uloupenou kachnu. Mágův chovanec, schopný Tkáč iluzí s ohromnými ambicemi, klesal k morálnímu dnu. Možná bych nakonec po vzoru Mrakožrouta také začal zakusovat králíky, kdyby nás osud nezavedl na břeh moře, mezi duny s jejich nenapodobitelnou vůní chaluh, písku a soli. Toho dne, kdy došlo v mém životě k dalšímu zvratu, jsme dělali s Mrakožroutem to, co obvykle, tedy nic. Vystavovali jsme se slunci na dunách. Na té poslední, která pozvolna klesá do vody a mění se v pláž. Vlny Dračího moře se o ni rozbíjely a z velkých hranatých kamenů dělaly malé a kulaté. Pokládal jsem to za symbolické. Mrakožrout měl dobrou náladu, společně jsme tedy naslouchali, jak se příbojové vlny s hukotem zvedají, aby posléze syčivě olízly písek. Naše myšlenky i pocity se vzájemně proplétaly, kroužily a protahovaly líně jako kočky. Svůj pocit bych popsal jako poklidné nadšení z nádhery přírody. Ospalý, najezený a se světem smířený Mrakožrout předával zvláštní zprávu, kterou bylo možné shrnout do jediné věty: "Tolik vody a tak daleko ode mne...!" Občas se však jeho myšlenky odtrhly od přízemních věcí a zamířily do neznámých oblastí, v nichž by se možná vyznal Stvořitel kontrolující hmotu nebo Poutník ohýbající prostor. Tehdy jsem si opětovně uvědomil, koho mám po svém boku - samotného draka v patnáctiletém lidském těle. Záhadné stvoření. Kdo a kdy odhalí všechna tajemství jeho rasy?

Do šplouchání vln a křiku racků pronikly jiné zvuky. Nic mi nepřipomínaly, ale znepokojily. Probuzený drak zvedl hlavu a široce zívl.

"Rvačka. Někdo někoho bije."

Ještě pronesl: "Pojď. Napravo," a přerušil kontakt. Neměl jsem rád, když to dělal bez upozornění. Běžel jsem za ním po hranici příboje, kde byl písek mokrý a pevný. Mrakožrout zapadal po kotníky, snadno jsem ho tedy dohnal. Už zdálky jsme viděli skupinku rváčů. Jak jsme se blížili, chápal jsem situaci stále lépe. Dva muži týrali třetího, výrazně mladšího a zřejmě lépe oblečeného. Několik Mrakožroutových ran jejich zápal ochladilo. Nevím, jaká magie se na tom podílela, ale můj společník si i v lidské podobě uchoval část dračí síly. Vlastně mě ani nepotřeboval. Útočníci se spěšně vzdálili, jen hrozili pěstmi a házeli (nepřesně) kamením. Pomohl jsem oběti vstát. Mladík si protíral oči, plival krev a písek, přelétl mě pohledem, něco mi řekl, patrně poděkování, a potom začal chytal papíry poletující kolem nás v čerstvém větru. Spolu s Mrakožroutem jsme ho užasle sledovali. A bylo co obdivovat. Jeho až k ramenům dlouhé rozcuchané vlasy svítily pomerančovou žlutí. Jeden z papírů zalétl až na vrchol duny a zřejmě hodlal putovat dál. Vylezl jsem nahoru a zmocnil se neposlušného listu. Byla to kresba. Vlastně malba. Tehdy jsem ještě nechápal, co to je. Papír pokrývaly barevné skvrny jako od dítěte. Několikrát jsem list otočil. Oddálil jsem ho od očí a tehdy se stal jeden z oněch zázraků, na které člověk vzpomíná i po létech se sevřeným hrdlem. Jako bych byl slepý a najednou prohlédl, barevné skvrny se složily v nádherný celek. Byl tu mořský břeh, namalovaný okrem a zelení, blankytná běloba pěny. Stěží naznačený proužek modravého obzoru. Našedlý tvar byl nejspíš zakrslý keřík. Nějaké nejasné zelené šmouhy symbolizovaly písečnou trávu. Nikdy jsem podobný obraz neviděl. Rytiny v knihách byly černobílými soustavami čar, obrysy barevných obrázků vymezovaly výrazné tmavé linie. Tady přecházela jedna barva do druhé bez znatelné hranice. Volně a lehce. V tomto způsobu předvádění světa bylo něco magického.

Ze zamyšlení mě vytrhl dotek na lokti. Vedle mě rozkvetla zrzavá hlava. Zpod měděného obočí hleděly jako knoflíky kulaté oči barvy oceli. Odděloval je směšně špičatý nos a celek doplňovala široká ústa. Tvář hlásající: Příchozí z dálného, studeného Severu. Zrzek se nejasně usmíval (opuchlé rty mu ještě trošku krvácely) a potom složil prsty do znaků:

"Líbí se ti?"

*

Neobyčejný malíř se jmenoval Měďák. Jméno se k němu hodilo, protože se blýskal jako vyleštěná mince. Byl o něco starší. Vypadal na osmnáct, možná devatenáct let. Nebyl hluchý, jak jsem se zpočátku domníval, ale znal a ovládal řeč rukou. V místě, kde bydlel spolu s otcem, žilo nejméně několik lidí mně podobných - odříznutých od světa stěnou ticha.

Tvořili jsme s Mrakožroutem podivnou dvojici, ale pro Měďáka bylo naprosto přirozené pozvat záchrance na teplé jídlo a nocleh. Rozmlouval s Mrakožroutem a současně gestikuloval, abych jim rozuměl. Každou chvíli mu upadla kazeta s barvami, pletl si krok, potřásal měděnou čupřinou při hledání

příslušného znaku. Měl v sobě grácii neposedného poníka, bezprostřednost a tak dobré vychování, že bylo možné zapomenout na jeho barbarský původ.

K místu, které Měďák nazýval (bůhvíproč) Dům jiných lidí, bylo poměrně blízko. Hodinu cesty po pláži a stejnou dobu mezi zalesněnými pahorky. Proti našemu očekávání to nebyl jeden dům, ale několik budov na vymezeném prostoru, tonoucích v květech a hezkých ozdobách, nebylo možné nazvat vsí. Hned jsem zjistil, že v těch ozdobách je něco zvláštního, ačkoliv jsem nedokázal určit co. Na letní rezidenci hodnostáře byly příliš ubohé, na hospodářské stavby však také nevypadaly. Místo plotů tu byl jen travnatý val kolem celé zástavby. Sahal ke kolenům a nezadržel by ani odvážného králíka, natož pak piráty.

Měďák nás zavedl mezi budovy. Míjeli jsme hrající si děti a dospělé zaměstnané různými pracemi. Museli jsme projít pod nízko nataženým provazem. Rozhlédl jsem se. Jeden jeho konec byl přivázán ke sloupku, který podepíral široký střešní okap, druhý ovíjel malého chlapce. Dítě stálo chvíli nehnutě s provazem v ruce, potom ho začalo zručně smotávat, čímž se blížilo k domu. Zahleděn na ně jsem narazil na Měďákova záda. Vycítil můj údiv a vysvětlil mi:

"Nevidí. Je tu nový a potřebuje..." zaváhal.

"Zajištění?" přikryl jsem pěst dlaní.

Měďák opakoval znak, jako by si ho chtěl zapamatovat.

Před posledním domem se myl nějaký muž. Skloněn nad umyvadlo cákal kolem sebe. Byl to nepochybně Měďákův otec, stejně zrzavý jako on. Když se narovnal, vykulil jsem úžasem oči. To, co jsem zpočátku pokládal za vzorkovaný oděv, bylo rozsáhlé a neobyčejně složité tetování, pokrývající celý trup i široká ramena. Fascinován tímto pohledem jsem málem přehlédl, že si muž prohlíží synův poškrábaný obličej a poté hovoří s Mrakožroutem. Kresby na kůži byly obdivuhodně precizní. Z levého ramene se až na prsa natahovala modročerná chapadla chobotnice. Na břiše si hrály velryby a delfíni kolem černé galéry s nachovými plachtami. Ruce ovíjeli mořští hadi držící se za ocasy. Samozřejmě, bývalý námořník, který se usadil na mělčině v tomto příjemném místě. Proč si zvolil Lengorchii místo rodné země, ví jen Osud. Třeba býval pirátem, nebo ho zde zadržela láska, jejímž plodem je Měďák.

Tyto domněnky mě uspokojily, tím větším otřesem bylo odhalení, o koho ve skutečnosti jde.

"Omlouvám se za zdržení. Ty jsi Kamínek. Mně říkají Měděný," skládal znaky pomaleji než Měďák, ale nemýlil se a nevázl u složitějších.

"Opustil jsi dům a rodinu?"

Přikývl jsem. Konečně to byla pravda. Osiřel jsem při velké epidemii, která zahubila skoro pětinu obyvatelstva císařství.

"Nemáš práci." Měděný přelétl pohledem můj oděv, který měl už hodně za sebou. Zbývalo jen ukázat "ne".

"Co umíš?" šel Měděný k jádru věci.

Sledoval jsem jeho ruce, ale oči mi sklouzávaly na barevné obrázky na jeho kůži. Tu jsem zahlédl něco, co předtím unikalo mé pozornosti. Chapadla chobotnice byla částečně setřená. Někdo odstranil barvu a nenápadně vložil do kompozice odlišný prvek - černé kolečko, velké asi jako otisk pohárku, s runou "loď" uprostřed. Zavřel jsem oči. Měl jsi někdy pocit, že jsi menší a tenčí? Jako kůl nebo ostří, že strkáš hlavu do písku? Tak jsem se chvíli cítil a litoval jsem, že to není pravda, načež jsem opět zvedl víčka a bohužel i nadále zůstával pod pozorným pohledem blankytných očí mága. Navíc nelengorchiánského mága! Jakž takž jsem se ovládl.

"Umím číst a psát. Také zvládnu různé práce v hospodářství. Vyrostl jsem na vesnici."

ěděného to uspokojilo. Poslal nás v doprovodu Měďáka do kuchyně. Když jsme mu zmizeli z očí, okamžitě jsem zrzka zasypal výčitkami, proč nás neupozornil na otcovo povolání!?

"Zapomněl jsem," ukázal s tak nevinným výrazem, že jsem nevěděl, jestli mu mám dát pohlavek nebo se rozesmát.

Mrakožrout se znamenitě bavil. Ocitli jsme se na zajímavém místě, čekalo nás jídlo, které nebude třeba honit. Vlastně ani já jsem neměl důvody k nářku. Znepokojovala mě jen přítomnost Měděného. Naštěstí runa "loď" dokazovala, že patří ke kastě Větrovládců. Jeho talent neumožňoval čtení myšlenek, byl jsem tedy poměrně v bezpečí. Magie Větrovládců jim umožňovala přesně předpovídat počasí. Ti nejmocnější je prý uměli do jisté míry i ovlivňovat.

Tím však den divů neskončil. Už dávno minulo poledne a do večera bylo ještě daleko, v kuchyni jsme tedy nalezli jen jedno děvče, pracující u dlouhého stolu. Byla k nám obrácena zády, ale když nás zaslechla, otočila se. Odfoukla tmavou loknu padající jí do očí a když to nepomohlo, odhrnula si vlasy nikou... a tehdy mě jako blesk zasáhla vzpomínka na podobnou událost, stejné gesto, které jsem spatřil před šesti či sedmi lety. Tehdy patřila ruka malému děvčátku a končila dřevěnou protézou, připevněnou k pahýlu. I tato ruka neměla dlaň. Ze široké kovové obroučky kolem zápěstí vyčníval ostrý háček. Mé oči samy zamířily ke druhé ruce. Stejný náramek končil ostřím nože.

Patrně jsem dostal něco k jídlu. Patrně jsem to snědl. Nevzpomínám si na nic jiného kromě dívenky točící se kolem nádobí a vykonávající neuvěřitelné věci. Háček vytahoval zeleninu z košíku, nůž ji bleskově škrábal, krájel a sekal. Dívka plynule vyměňovala nástroje zasouváním mezi náramky a tělo. Tu míchala lžičkou v hrnku, tu lopatkou obracela tenké placky, pečené na plotně. Vše obratně a rychle, nic nerozsypala ani nerozlila; člověk s oběma rukama by to nedovedl líp. Lámal jsem si hlavu, jestli jde opravdu o ono zmrzačené děvčátko, které jsem kdysi dávno spatřil se žebrajícím slepcem. Ale jak jsem její měl na to zeptat?

Teprve po nějaké době jsem se dověděl od Měděného, že se jmenuje Noční motýl a je dcerou bohatého kupce. Do Domu jiných lidí putovala přímo z rodného domu.

Co se stalo s oním dítětem? Třeba už nežije, nebo dál putuje od vesnice k vesnici a prosí o almužnu. Mnoho dětí přijde o končetiny při různých nehodách, ale jen málo z nich dostane šanci, jaká byla nabídnuta Nočnímu motýlu a mně.

*

Vyparáděný, v čisté tunice půjčené od Měďáka jsem se cítil jako znovuzrozený a připravený prozkoumat neobvyklou osadu. Bylo to neobyčejné místo. Možná jediné v celém císařství. Záhy jsem se dověděl, proč tu nejsou ploty. Je možné na ně narazit a ublížit si. Na zdech domků byly reliéfy - na každém jiný. Ve tmě je bylo možné odlišit dotykem. Na celém uzemí osady jsem nenašel ani jeden dolík, vystupující drn nebo pohozený předmět. Od domu k domu vedly cestičky z plochých kamenných desek. Vše bylo podřízeno jedinému principu: bezpečí a pohodlí nevidoucích. Avšak nejen to. Žilo tu i několik hluchoněmých. Od maličkých po dospívající. Nejmladší se pracně učili řeči rukou a základům psaní, starší pak řemeslu.

Proč se však toto místo nazývalo Dům jiných lidí a ne například Sanatorium mrzáků? Až náhoda mi umožnila odhalit další vrstvu tajemství - význam názvu a důvod, proč se touto skupinkou zabývá Kruh a ne jeptišky řádu Milosrdných.

Měďák nám hned první den ukázal svou dílnu. Byla to velká místnost zavalená podstavci, stoly, nářadím, nádobami plnými práškových minerálů, olejových barev a bůhví čím ještě. Měďák si sám vyráběl barvy, štětce i pera. Dovedl udělat i papír, což mě udivilo.

Stěny pokrývaly obrazy krajin, namalovaných jeho stylem. Obyčejné portréty, zhotovované na žádost, strkal do kouta. Evidentně je pokládal za zboží. O nic líp na tom nebyly knihy určené k ilustrování - rozložené na pultech a poličkách v nebezpečném sousedství palet a tuší. Sám Měďák se do tohoto chaosu stěží vešel. Spal v námořnické síti zavěšené na stropních trámech. Půvab tohoto zákoutí mě okouzlil a druhého dne jsem tam zašel znovu.

Měďák nebyl sám. U stolu, zavaleného stovkami nezbytných drobností, s ním někdo seděl. Když jsem vstoupil, oba zvedli hlavy. Měďák si přikryl ústa dlaní s prosbou o klid. Člověk sedící naproti němu si mě zřejmě vůbec nevšiml. Měl jsem podivný pocit, že mě jeho pohled míjí z obou stran. Opatrně jsem se přiblížil. Slepý? Ne, ležel před ním list papíru. Ruka s tužkou se nerozhodně chvěla nad bílou plochou. Dělala tečky, čárky, propletené čáry. Ze čmáranice se pomalu začalo něco vynořovat. Rozeznal jsem tvar ptačí hlavy, potom nějakou tlapu. Kreslíř nabyl jistoty. Čáry se složily do rozprostřených křídel. Uhlové skvrny rozetřené prsty dodaly obrázku plastický vzhled. Z obrázku vyhlížel pták s výhružně otevřeným zobanem. Opravdu šlo o ptáka? Opeřený trup stál na dvou mohutných tlapách vypůjčených od psa, vlka nebo velké kočky. Rozeznal jsem i ocas - dlouhý a tenký jako bič. Ruka kreslíře znehybněla. Skončil. Ještě chvíli seděl, nepřítomně zahleděn do protější stěny, potom prkenně vstal jako loutka na provázku a vyšel. Pocítil jsem svůj ztuhlý krk a pálící oči. Měďák zvedl opatrně kresbu a umístil ji na stěnu vedle podobných.

"Kdo to byl?"

"List. Občas sem chodí kreslit."

"Byl zvláštní. Ten obrázek je také zvláštní. Co je to?"

Měďák dlouho hledal patřičný znak. Zkoušel jsem "velké hrozné zvíře", "chlupatý pták", "opeřená kočka"... Zbláznil bych se. Nakonec jsem mu strčil do ruky pero a přikázal mu psát. Zavrtěl hlavou, udiven prostým řešením, a hbitě napsal runu "Gryf".

Cože? Hádal bych se až do umdlení rukou, že tak nevypadá. List to má v hlavě popletené. Najednou se Měďák rozzlobil. Pokoušel se mi současně něco vysvětlit i vynadat. Byla z toho změť gest, tedy se opět uchýlil k peru. Hleděl jsem mu přes rameno a postupně četl Listův příběh.

Byl ohodnocen na Pozorovatele, přesto nikdy nestanul a nestane v Kruhu mistrů. Talent byl jeho prokletím a cenou, kterou za něj zaplatil, bylo oddělení od světa. Zavalen vlastní dokonalostí žil jako ve snu. Kdyby ho nekrmili, zemřel by hladem. Muselo se o něj pečovat jako o děcko. Obyčejný Pozorovatel sleduje lidské mysli a zvířecí instinkty na omezené úrovni. Mistr je zachytí i na velkou vzdálenost, pokud jsou jasné a vyznačují se individuálními "charakteristikami". List zachycoval cizí pocity z nepředstavitelných dálav. A jediným způsobem kontaktu s okolím pro něj bylo přenášení svých vizí na papír.

Měďák mi ukázal Listovy kresby. Byla na nich neobyčejná zvířata, lidské tváře neznámých ras, stavby z jiného světa. Předměty neznámého určení nebo fragmenty větších celků - ruka, část hlavy, nedokončená krajina, jako by pramen přenosu náhle skončil. Vyschl?

Gryf z Listovy kresby tedy musel být skutečný. Někde žil, snad na Západní pevnině, možná na neprobádaném Východě. Znázornění těchto mýtických tvorů, jaká jsem vídal v knihách a na desítkách kostelních maleb, se hodila jen na podrážky sandálů.

Pochopil jsem Listovo podivné chování. Skutečně neviděl mě ani Měďáka. Byli jsme pro něj pouhými přeludy uprostřed jiných přeludů.

Otřásl jsem se. Můj talent mi vzal sluch. Jak daleko jsem byl od hranice, kterou List překročil?

Měďák zneklidněl. Můj úlek pochopil nesprávně.

"Nemáš rád mágy? Bojíš se? Nechceš...?"

Přerušil jsem ho gestem.

"To není ono."

Uvolněně gestikuloval dál, tak pečlivě jako dosud nikdy.

"Tady jsou všichni neúplní. Téměř mágové."

Téměř mágové. Věděl jsem, že nadměrně rozvinutý talent může pohltit osobnost nebo zmrzačit tělo. Ale existovaly i jiné situace, kdy magický talent stěží klíčil. Dokonce i jejich nepatrný podíl měnil život. Tohle tedy je Dům JINÝCH lidí, opravdu jiných než ostatní. Nalezly tu péči nevidomé děti, rozlišující barvy prsty, Pozorovatelé, jejichž schopnosti selhávaly, protože přicházely a odcházely zcela nepravidelně. Jiskry neovládající své úděsné

schopnosti nebo slepí Průvodci snů, vidící svět jen ve svých vizích. Kruh tak dohlížel na postižené příbuzné.

"Obdařeni nejste jen ty a tvůj přítel," dokončil Měďák rozpačitě. Ubožák! Kdyby tak věděl, jak silně jsme "obdařeni"!

*

Zůstal jsem v přímořské osadě. Neměl jsem kam jít a navíc jsem cítil, že se sem hodím. Život dokáže překvapit. Měďák mi ochotně předal část svých povinností. Mým úkolem bylo přepisování hospodářských záznamů a účtů, které vedl na ušmudlaných papírech. Také jsem pomáhal všude, kde bylo třeba.

Mrakožrout zásoboval kuchyni ulovenými králíky a zajíci. Povídavý, inteligentní a vtipný se záhy stal oblíbencem zdejších obyvatel. Neskrývám, že měl půvab, který jsem postrádal. Byli jsme si stále vzdálenější. Spávali jsme sice pořád spolu, ale stále řidčeji jsme vedli "hovory". Nakonec skočily docela. Měl své záležitosti, já také. Míjeli jsme se jako cizí.

*

Dům jiných lidí a jeho obyvatelé by stačili na zaplnění obsáhlého spisu. Jen o Měďákovi by se dalo psát do nekonečna, Měděný pak byl chodící knihou s barvitým životopisem. Mohl bych psát o Listovi nebo Nočním motýlu, která dokázala šít jehlou, kterou držela prsty nohou. Nebo o skupince hluchoněmých: malém Povojovi - Jiskře, strašícího kočky neškodnými ohníčky, Věrném - který se možná dočká tetování s Kruhem a želvou, o Kořalce - dívence s prorockými sny. Rozhodl jsem se však, že nejvíc místa věnuji Mlze, protože právě ji a její koberečky si chci dobře zapamatovat.

*

Já a Mlha jsem náleželi k odlišným světům. Pro ni byl život pobytem v temnotě zaplněné vůněmi, zvuky a dotyky. Pro mne především světlem, barvami a tvary. Já jsem neodečítal z úst, ona neviděla gesta. Přesto jsme však dokázali přehodit přes tuto propast uzoučký můstek porozumění.

Poprvé mě do její dílny zavedl pochopitelně Měďák. Větší část malého pokojíku zabíral tkalcovský stav, ze kterého splýval pruh šedivého plátna, částečně navinutého na válec. Další, už dokončené tkaniny ležely svinuté na poličkách nebo složené čekaly na obarvení. Mezi tím vším se Mlha pohybovala zcela volně, se znalostí polohy každého svitku látky, každého nástroje.

*

Naše první setkání bylo výstřední a neobratné. Měďák tlumočil. Dověděl jsem se jen dívčino jméno, věk sedmnácti let a to, zeje slepá od narození. Celou dobu tkala. Prsty jí zručně klouzaly po osnově při kontrole, jestli se některá nit nepřetrhla. Vřeteno uváděné do pohybu škubnutím poletovalo z jedné strany na druhou, táhlo za sebou nit a plátna přibývalo závratným tempem jakoby ze vzduchu.

Nevím, proč jsem věnoval pozornost právě Mlze. Zpočátku mi nebyla nijak milá. Neměla nic ze sošné krásy. Docela obyčejné děvče. Špičatá ňadra a veselý, trošku kočičí nos. Ani moc vysoká, ani příliš zaoblená na zajímavých

místech. Vlasy, tmavohnědé jako rašelina, si pracně nevyčesávala, jen si je stahovala stuhou. Několikrát jsem ji později potkal. U Měděného, u studny, v Mědákově skladišti haraburdí nebo běžící po některé stezce. Při běhu se pohybovala svižně a rychle. Nikdy jsem si nevšiml, že by zakopla nebo do někoho narazila. Docela jako by viděla. Ale ne. Naučil jsem se rozpoznávat nepatrné známky slepoty - opatrné vysunutí bosé nohy, nahmatávající okraj chodby nebo prahu, nenápadné dotyky okolních předmětů.

Začal jsem navštěvovat její dílnu. Občas jsem tam trávil spoustu času a fascinovaně hleděl, jak její ruce kouzlí na hrubé tkanině plastické vzory nebo směrují tenké nitky tak, aby vytvořily jemné plátno. Poprvé i podruhé předstírala, že si mě nevšimla, ale věděl jsem, že slyšela můj příchod.

Při třetí návštěvě jsem ji nezastihl v dílně; schoulená v okenním výklenku v teplé sluneční záři vyplétala nevelký rám. Přistoupil jsem blíž, abych si prohlédl dílo, ale tu mě Mlha uchopila za vlasy. Tak náhle a neomylně, že jsem se polekal. Ale chtěla si mě jen prohlédnout. Její dlaně sklouzly po mé hlavě, prsty pročísly vlasy. Dotkly se obočí a tváří. Pak přišla řada na nos, ústa, uši... Při tom věcném ohmatávání jsem se cítil nesvůj. Mlha mě poklepala po ramenou, "prohlédla" mi dlaně a zadrhla se na jizvách po zubech Mrakožrouta. Letmo se usmála, napsala mi prstem do dlaně číslo "sedmnáct" a pak mi stejným prstem poklepala na hruď. Přidala mi dva roky, nepochybně díky vyššímu vzrůstu, ale neopravil jsem ji. Později se ukázalo, že jsem dobře udělal.

Už jsem se zmínil o koberečcích a musím o nich napsat, protože je nesmím vynechat. První kobereček jsem spatřil nedokončený, rozpjatý v rámu. Neuhodl jsem, co znázorňuje. Nebylo to ostatně důležité. Když jsem si získal její důvěru, ukázala mi další. Všechny byly ohavné. Jen zřídka měly tvar čtverce nebo kosočtverce, a každý z nich se skládal z nepravidelných záplat. Pokud jde o použité materiály, bylo tam všechno možné. Od vlny, lnu a chaluh až po řemeny. Vyskytlo se i hedvábí nařezané na proužky, kolíčky, sláma a do této bláznivé tkaniny všité korálky. Nechápal jsem, proč to dělá. Proč maří čas pletením takových nesmyslů.

Měďák nechtěl nebo nemohl mi to vysvětlit. Jen pokrčil rameny a rozhlédl se po svých obrazech. Nepochyboval jsem, že zrzavý umělec má blízko k oné hladině citlivosti, na které žila Mlha.

Přes svou ošklivost mě výtvory tohoto děvčete zajímaly. Ale nikdy bych nepřišel na to, co v nich je, nebýt jejich autorky. Jednoho dne mě vyhledala, skoro násilím odtáhla od přepisování Měďákových čmáranic a odvedla k sobě.

Celou podlahu dílny pokrývaly koberečky. Netušil jsem, že jich Mlha udělala už tolik. Vypadaly jako velký pestrý koberec. Mlha si stoupla na špičky, zavázala mi oči šátkem a dotykem zkontrolovala, jestli nezůstala nějaká škvíra, kterou bych viděl.

Každý se něčeho bojí. Někdo pavouků, jiný vody nebo výšky. Já tmy. Snad proto, že bez zraku bych byl docela bezmocný. Tehdy u Mlhy jsem ztuhl a bál se udělat sebemenší krok. Jednak jsem se bál, že na něco šlápnu, jednak že

nešlápnu na nic a budu chodit celou věčnost, aniž dojdu ke stěně. Nestačil jsem si odkrýt oči, když mě Mlha stáhla dolů do pokleku. Pocítil jsem pod prsty strukturu legrační tkaniny a už jsem věděl, co se ode mne čeká.

Hedvábí bylo na dotek kluzké. Řemínek měl drsné okraje, vlákénka vlny lechtala a zadrhávala se o nehty. Korálky byly studené, tlačily do dlaní i kolen. Občas jsem v osnově narazil na drsné kousky - kůry suchých lodyh?

Utonul jsem. Zrak a sluch přestaly mít význam. Už jsem nerozeznával, čeho se právě dotýkám. Mohly to být chirurgické nitě nebo vyšívací bavlnky. Nepodstatné. Mlha tkala samotný život. Vnímal jsem chuť cukroví a jablek. Slaná voda, horké letní odpoledne a prst zmrzačený nožem. Hrdost nad první přečtenou větou sousedila s trestem uděleným rákoskou. Kousek kůže - Mrakožrout ve své podstatě. Měkká záplata - dům a vousy Plavého.

A najednou... narazili jsme s Mlhou na sebe čely! Pocítil jsem její tvář u své. Její prsty mi pomalu vklouzly pod košili, jako by se ptaly, jestli smí?

Proč ne? Samozřejmě směly. Kupodivu se naše rty rychle nalezly i ve tmě, ruce našly zajímavější činnost než zkoumání hadříků. Rozvazovat tkanice po hmatu není obtížné. Zkrátka: svedla mě. Téměř svedla. Ulovila jako rybu a byl jsem chycen na nejúžasnější návnadu světa. Na kobereček. I když vlastně k ničemu nedošlo. Ne, odporuji si. Došlo ke spoustě věcí, tam na tvrdé podlaze vystlané kobercem. Jenže vše je příliš soukromé.

Dodnes mě trápí jedna věc. Dá se to pokládat za "poprvé"? Nebo jsem mužem jen částečně?

*

Čas naplněný jednotvárnou činností zvolna míjel. Tesknil jsem po domově. Postrádal jsem opuštěná cvičení ve tvorbě přeludů. Litoval jsem svého nepromyšleného útěku a začal jsem přemýšlet, jestli jsem se opravdu bál hněvu Starších Kruhu, nebo to byla jen záminka, jak se vyhnout zkoušce?

Měsíc rostl do úplňku a každou noc visel nad vrcholky stromů jako veliký nakousnutý plod. Měděný předpovídal vysoký příliv, který nažene do delty hodně vody spolu s rybami, jantarem, chaluhami a hroznou spoustou bahna. Zato odliv odnese kus pobřeží. Něco přibude, něco ubude. Nová práce pro kresliče map. Měsíc, původce tohoto zmatku, svítil jako šílený a neposkytoval prostor svému maličkému bratrovi, který se leskl jako mušle nízko nad obzorem. V noci jsem vylézal na střechu a četl si ve světle měsíce nebo jsem jen tak přemítal. A právě tu, pod gigantickým zlatým kotoučem měsíce, jsem se opět setkal s Mrakožroutem. Seděl na hřebenu střechy, zalit svitem, jako nahá měděná socha. Jen oči mu živě svítily pod rozcuchanými vlasy. V nahrbení jeho zad a v ohnutých rukách, o které se opíral, bylo něco hrozivého. Nehybný a s napjatými svaly připomínal přikrčené zvíře. Už nebyl bílý pes ani hoch, se kterým jsem strávil spoustu času, ale někdo změněný, cizí. Chvíli jsem váhal, zda mám zůstat nebo odejít. Mrakožrout se pohnul první. Nečekaně jsem byl vyrván z vlastního těla a vržen do propasti dračí mysli. Měl jsem pocit současné existence na dvou místech: já-člověk a já-drak. Ještě jsem tomu nestačil

přivyknout a už jsem byl vržen zpátky. V šoku jsem se třásl s rukama zaťatými do krytiny, abych nespadl. Urovnával jsem si chaos v hlavě.

Mrakožrout byl rozčarovaný, zlý a smutný. Nejvíc asi rozčarovaný. V lidském těle, v cizím druhu hledal nový způsob života. Jeho znechucení zanechávalo v hrdle zatuchlou příchuť. Proč žiji? Jaký smysl má život dlouhý sedm set let, když po mně zůstanou jen dva či tři potomci a několik špatných básní?

"Nevím, jak dál. Na Dračí souostroví se nechci vrátit. Sem se také nehodím. A ty už neděláš iluze a nepotřebuješ mě," dodal hořce.

Styděl jsem se, protože jsem pochopil, že jsem Mrakožroutovi křivdil. Nevážil jsem si ho. Pokládal jsem ho za nástroj. Zdánlivě lehkomyslný, chtivý a pohodlný měl Mrakožrout ambice a city blízké lidským. Ani jsem nevěděl, že miluje poezii. Soustředěn na sebe a své problémy jsem ho jen využíval. Jen jsem bral a oplátkou nic nedával.

"Přišel jsi za mnou, protože potřebuješ oporu?" sestavil jsem opatrně větu v nejistotě, jestli ji bude chtít zachytit.

"Smysl života. Lidé jsou vitální," předal mi.

Bohové všech národů! Krize osobnosti? U draka? Navíc je ještě tak mladý! Jeho osmdesát let přepočtených na lidský život nedávalo ani mých patnáct. Posunul jsem se k němu.

"Nikdo neví, jestli má život smysl. Je však možné ho hledat."

"Ty už nehledáš."

To vystihl. Skutečně, měl jsem stejný pocit vlastní zbytečnosti. K čemu je Tkáč iluzí, který iluze nevytváří? V tomto okamžiku jsem se rozhodl, že se vrátím do Zámku mágů. Určitě mě tam čekají samé nepříjemnosti, ale všechno je lepší než toto zmítání na smyčce zbabělosti. Mrakožrout znovu navázal kontakt.

"Všiml jsem si, že sem poslední dobou často chodíš. Hezký výhled na měsíc."

"Září jasně. Chodím sem číst. Čtení je také způsob, jak hledat smysl," dodal jsem nadšeně.

Mrakožrout se zachvěl.

"Neumím číst."

Nadšení ve mně neumdlévalo. Podal jsem mu svazek z Měděného sbírek, který jsem vzal s sebou.

"Kdo má dobrou paměť, naučí se číst snadno. Ty ji máš vynikající. Zkusíš to?"

Zamračeně na mě pohlížel.

"Omlouvám se ti, Mrakožroute. Nechoval jsem se k tobě správně. Chci ti nějak prospět."

Nic.

"Naučím tě číst," pokračoval jsem váhavě. "Když budeš chtít, tak i psát. Lovit ryby na udici. Nebo sbírat jantar v písečných dunách."

"S Mlhou?" zeptal se Mrakožrout posměšně.

Zrudl jsem.

"BEZ Mlhy," odvětil jsem rozhodně.

Tu se na mě mladý drak vrhl! Děsně jsem se polekal, protože to vypadalo na útok zahrnující i zakousnutí. Skutáleli jsme se ze střechy přímo do záhonu se salátem, který jsme docela zničili. Svíjel jsem se pod Mrakožroutem a pokoušel se ho shodit ze svého těla, ale on mně sevřel zápěstí a přitiskl k zemi.

"Přísahej. Přísahej, že to všechno je pravda. Čtení, psaní a žádné samice."

U věčného Kruhu! On prostě žárlil!

"Přísahám," zafuněl jsem a teprve potom jsem zase popadl dech.

Většinu noci jsme strávili na střeše v záplavě měsíčních paprsků. Vyhledával jsem v textu a vysvětloval Mrakožroutovi snadné runy. Ráno jsme zaspali a vyhnuli jsme se skandálu kvůli zničenému záhonu. Viníka nenašli, přesto jsme se celý den zahradníkovi prozíravě vyhýbali.

*

Opět jsme začali spolu trávit spoustu času. Mrakožrout a já. Mladý drak dělal neuvěřitelné pokroky. Během několika dní ovládl dostatečný počet znaků, aby mohl číst jednodušší texty. Ještě jednou jsem měl příležitost přesvědčit se o kapacitě dračí paměti. Každá informace se do ní otiskla přesně, jasně a navždy. Po čtení přišla řada na psaní. Měli byste vidět Mrakožrouta soustředěného nad voskovou tabulkou jako řezbář tvořící arcidílo. Nebo umazaného inkoustem (měl ve zvyku olizovat pero), jak drásá na papír tlusté čáry. Protože záviděl Měďákovi jeho talent, pokoušel se neuměle kreslit a musím přiznat, že jeho obrázky na okrajích byly lepší než písmo.

Míjel čas naplněný prací, zábavou a učením. Chodili jsme zápasit na pláž a Mrakožrout mě občas nechal vyhrát. Vybírali jsme ptačí hnízda, kopali jámy při hledání jantaru a získávali bohatou kořist.

V bezpečí před nežádoucími svědky jsem opět začal vytvářet iluze. Nebyly to už dřívější nudné obrazy, dovádějící dračí štěně k šílenství. Pouštěl jsem uzdu obrazotvornosti a její výtvory Mrakožrout nazýval "překvapovačky". Fialoví ježci, maličtí šupinatí dráčci chrlící oheň, směšní jezevci v krajkových šatičkách. Vymýšlel jsem povídavé ústřice, hvízdající mandarinky, i celé krajiny plné detailů. Nebál jsem se chyb, nebyl tu nikdo, kdo by se mi vysmíval nebo nadával. Byly to šťastné dny a přál jsem si, aby trvaly ještě dlouho. Čas však plynul a jitra následovala za sebou jako kuličky na vesmírném počítadle až do dne, kdy Mrakožrout umíral.

*

Bylo jedno z oněch dopolední, které jsem trávil pokusy vyznat se v počmáraných zmačkaných papírech - zápiscích Měděného. Byly tam například takové zápisy jako: "mrkev dvanáct košů nákup jah. kaše osm rukou". Přemýšlel jsem, co znamená nejasný znak připomínající "ruce", "ruční" nebo dokonce "ručník". Osm ručníků? Ručně mletá kaše? Opravdové smetiště.

Najednou mě přepadl hrozný pocit. Na okamžik mě oslepil jako rána do hlavy. Strach a bolest, ale ne moje, někoho v dáli. Pád do chladna a tmy. Něčí skomírající vědomí, hasnoucí jako poslední jiskra v ohništi. Mrakožrout!

Vyskočil jsem, až jsem rozlil inkoust na stůl. Ještě jsem zahlédl užaslý pohled Měděného a ruce zvednuté v nedokončeném gestu. Vyběhl jsem ze dveří a pádil nazdařbůh veden nejasnou hvězdou svítící mi kdesi za očima. Ani nevím, jak jsem se dostal k cíli. Nejasně si vzpomínám, že jsem narážel na lidi, klopýtal, větve mě tloukly do hlavy.

V trávě leželo dračí tělo. Nehybné, velké, pokryté pocuchanou srstí. Bezvládné a podivně ploché, jako mršina mrtvé kočky. Mrakožrout nedýchal. Pokusil jsem se mu zvednout hlavu, velikou skoro jako já. Škubl jsem za špičaté ucho - jeho citlivý bod - tentokrát však ochablé a neživé. Nechápal jsem, co se stalo. Před několika hodinami jsem ho viděl jako chlapce. Proč ta náhlá proměna a tak žalostný stav? Neonemocněl? Nezranil ho někdo?

Tu mě někdo odstrčil stranou, jako se odhání pes nebo kočka. Měděný překročil nataženou tlapu, sklonil se a přiložil ucho k drakově boku. Potom znovu k hlavě, s námahou mu rozevřel čelisti a strčil dovnitř ruku až po loket. Pak ještě hlouběji, až po rameno. Hleděl jsem na něj se zatajeným dechem v záblesku pochopení, co dělá tento bláznivě odvážný mág. Tahal Mrakožroutovi zapadlý jazyk, jako by se jednalo o telátko a ne o největšího dravce celé země. Měděný zaujatě kroužil kolem Mrakožrouta. Zvedl mu víčko - úzká zřítelnice v šarlatovém jezírku dračího oka se pohnula.

Měděný sevřel oběma rukama bílou dračí srst a vší silou uhodil Mrakožrouta kolenem do hrudi. Jednou, podruhé. Drak se zajíkl, rozkašlal, vyzvracel sliny a žluč a posléze začal dýchat. Málem jsem se rozplakal úlevou.

*

Pověděli jsme Měděnému všechno. Pokyvoval hlavou a s politováním vraštil obočí. Část příběhu už znal (pošta Poutníků je spolehlivá), část se domyslel. Trošku se zlobil, že jsme ho oklamali, ale současně byl nadšen možností prohlédnout si zblízka opravdového draka.

Mrakožroutovo tělo zanechalo v zemi hluboký otisk, tak přesný, že při vylití sádrou by vznikl reliéf v podobě draka. Vysvětlil nám, že použil hlínu z tohoto místa jako materiál pro transformaci. Zkormouceně a se studem přiznal, že proměna "z menšího na větší" je nesnadná a delikátní. Dělal to teprve potřetí v životě a moc mu to nešlo. Tolik zatoužil po létání, že zahájil proměnu bez meditací, dokonce i nenasycený. Spěchal, což ho málem zabilo. Dlouho jsme se radili, co dělat v nové situaci. Bylo jasné, že Mrakožroutova tlapa nemůže překročit travnatou hranici osady. Vyvolal by nezvládnutelnou paniku. Nebezpečná zkušenost ho nijak nelákala k dalším experimentům s vlastním tělem.

Od Měděného jsem se dozvěděl, že mě očekávají v Kruhu, víc s obavami než s hněvem. Starší kladli velké naděje do jistého potřeštěného adepta a netrpělivě čekali, až zmoudří a přijde. Bylo jasné, že skončily bezstarostné doby.

Bylo mi líto opustit místo, kde jsem našel tolik přátel pokládajících můj nedostatek za normální. Nejvíc mě však bolela myšlenka na rozloučení s hrozným, nevázaným, rozmarným, nevypočitatelným, vodu nesnášejícím výstředníkem, mým nejlepším přítelem.

Mrakožrout (nediskrétní jako vždycky) zřejmě sledoval mé myšlenky, protože si postavil hlavu, že mě absolutně, ale absolutně nikam nepustí samotného. Vstříc zlosynům, štírům, divoké zvěři, lámům, čárům a jiným nebezpečím. Neporadím si, budu hladovět, někdo mi může ublížit, zranit mě, sežrat. Jako by Lengorchianské císařství byl nějaký prales. Docela nás s Měděným umluvil. Dohodli jsme se, že do sídla Kruhu odcestujeme nejkratší a nejbezpečnější cestou - vzduchem. Mrakožrout mě tam odnese na zádech.

Perspektiva takového letu mi připadala vzrušující. Budu nejspíš jediný člověk v historii, který osedlá draka. Současně mi však při pomyšlení na výšku, ve které poletíme, podklesávala kolena a vstávaly vlasy.

*

Museli jsme Mrakožroutovi pořídit postroj, který by mu nebránil v pohybu a současně mě uchránil od pádu. Po několika zkouškách a úpravách byl hotov.

Mrakožrout se vzpamatovával půldruhého dne. Sežral do zásoby desítky tuleňů, divokých koz a vepřů. Lovil stranou, snažil se nepřijít na oči rybářům a sběračům jantaru. Olizoval se, česal a čistil si drápy, až nakonec vyfintěný, energický, se živě se blýskajícíma očima prohlásil, že je v patřičné formě. Já jsem na tom byl hůř. Sice jsem se sbalil, ale doopravdy bych nebyl připraven ani za týden.

*

Pomáhal jsem Měděnému zapnout na dračím trupu řemeny. Patřičně dotažené je zakrývala hustá srst. Mrakožrout byl stvořen s kočičí úsporností. Oholený by působil šokujícím dojmem. Hubený, hranatý, skládající se hlavně z kostí, žil a šlach. Jen na zádech, ramenou a předních tlapách měl silné svaly, v místech, kde je nezbytná síla k pohybu velkými křídly.

Vyškrábal jsem se mezi ně a uvázal smyčku nad koleny. Měděný mi podal tlustou vlněnou šálu. Jen jsem vzdychl. Už jsem měl na sobě jeho starou rybářskou halenu s kožešinovou podšívkou, která mi byla velká. Donutil mě navléknout dlouhé pletené punčochy a těžké zimní boty. Mrakožrout upozornil, že nahoře bude zima, ale pokládal jsem to za přehánění. Punčochy mě škrábaly, halena hřála jako parní lázeň. Málem jsem se uvařil. Tu příšernou šálu jsem si omotal kolem krku s tím, zeji sundám hned, jak zmizím mágovi z očí.

Sklonil jsem se a stiskli jsme si s Měděným zápěstí s přáním štěstí. Poklepal mi na botu, protože výš nedosáhl, a gestikuloval: "Pečuj o Mrakožrouta."

Pobavil mě. Jako bych takový kolos vůbec musel před něčím chránit.

Byli jsem na kraji lesa nedaleko nebezpečného srázu. Kolmou stěnu, podemletou přílivy, dělila od vln úzká kamenitá pláž. Drak si sám zvolil toto místo. Nechtěl jsem vědět, nač potřebuje tuto propast. Zakázal jsem si na to

myslet. Mrakožrout vyrazil ostrým klusem k okraji útesu. Roztáhl křídla a vrhl se do vzduchu jako plavec do vody. Mé srdce si na chvíli vyměnilo místo se žaludkem. Pocítil jsem závrať jako na houpačce. Potom se všechno srovnalo a vrátilo k normálu. Opatrně jsem pootevřel víčka. Pod námi se prostíral oceán. Největší, nejmodřejší, nejtřpytivější a nejkouzelnější věc ze všech, co jich na světě je. Mrakožrout se naklonil doleva, vytočil plochou zatáčku a zamířil k vodě s ryčením připomínajícím přístavní mlhovou trubku. Nejprve jsem ten ryk pocítil jako silné chvění pod nohama. Uslyšel jsem ho až po chvíli, kdy mě Mrakožrout přizval ke sdílení své radosti. Proti nám se valila gigantická vodní stěna. Zalila mě současně euforie i děs. Cítil jsem, že je musím projevit, jinak prasknu. Zaječel jsem z plných plic.

"To je ono, Kamínku! Tohle je štěstí!" sdělil mi drak.

Proud vzduchu mi cuchal vlasy. Mrakožrout se v poslední chvíli, nad vrcholky vln, kterých jsme se málem dotkli, zvedl vzhůru. Plíce mi zaplnila slaná vlhkost. Vznášeli jsme se pořád výš. Slyšel jsem, jak dračí křídla prořezávají vzduch. Vnímal jsem napětí svalů pod bílou srstí. Mrakožrout začal mručet. Nejprve jednotvárně, potom stále jinak. Objevoval jsem v tom mručení jakýsi systém, opakované fráze a parádičky, až jsem konečně pochopil. Můj kamarád zpíval.

Letěli jsme na východ, pobřeží jsme zanechali vlevo. Pod námi se přesouvaly tmavomodré skvrny vodních hlubin a světlé plochy mělčin. Na vlnách se kolébaly rybářské loďky. Několikrát jsem zahlédl obchodní lodě, klidně směřující k určeným cílům, jednou válečný čtyřstěžník s červenými plachtami. Z výšky vypadal jako hračka vypuštěná na vodu dítětem na hladinu rybníka. Litoval jsem, že neletíme níž A nemůžu si ho prohlédnout zblízka, ale Mrakožrout mi poslal sugestivní obraz muže mířící nebezpečně vypadající kuší. Měnilo se i pobřeží. Vybledlou zeleň dun nahrazovala temnější barva borových hájů, aby se najednou opět změnila ve světlé, téměř bílé střechy rybářské vísky. Místy se leskly jako záplaty na tulákových šatech políčka cukrové třtiny.

Zlákán sloupem kouře zamířil Mrakožrout dál do moře. Dohořívala tam loď, od které se k západu vzdaloval císařský "křižník". Drak klesl a zatočil, aby lépe viděl. V krku mi zaškrábal ohavný puch, až se mi zatočila hlava. Připomínal mi něco dobře známého. Když se znechucený Mrakožrout opět vrátil na původní trasu, zašátral jsem v paměti a připomněl si stejný zápach suchých bylin ze zásoby Plavého. Používal je ke znecitlivení při silných bolestech zubů, napravování kostí a zašívání ran. Ve velkých dávkách šlo o nebezpečný jed, rozpuštěný v alkoholu vyvolával vidění a pomalou smrt. Spálená skořápka pohupující se na vlnách dokazovala, že císař tvrdě trestá porušení zákona.

Zajímavé a krásné pohledy záhy vytěsnil z mého vědomí závažný problém. Byla mi zima. Vítr pronikal pod šaty i nejmenšími skulinkami. Choulil jsem se, hlavu a krk jsem si ovinul Měděného šálou. Litoval jsem, že není o několik loktů delší. Netušil jsem, že je možné tak prochladnout. Pomalu jsem tuhnul. Nyní jsem pochopil, proč má Mrakožrout silnou kadeřavou srst a teplotu

pekařské pece. Bez nich by po několika hodinách ve vzduchu spadl jako kus ledu. Zavřel jsem oči a "hypnotizoval" bolest omrzlých uší. Nepochybně proto jsem přehlédl deltu, přístavní města a let podél řeky. Zorientoval jsem se teprve ve chvíli, kdy Mrakožrout začal pozvolna sestupoval. Otevřel jsem oči a ke svému úžasu jsem spatřil růst sklovitou zeď Zámků Mágů. To nebylo plánováno. Měli jsme přistát na svahu a pokorně zaklepat na bránu, nikoli narazit na magické stěny. Taková nestoudnost! Můj oř přelétl těsně nad zdí. Zatočil doprava a s využitím zatoulaného vzdušného proudu obkroužil jednu z věží nonšalantním obloukem. S dalšími věžemi zacházel jako s hracími kameny. Přeskakoval ze střechy na střechu, zkrátka se předváděl. Prosil jsem ho, aby přestal. Varoval jsem ho před Staršími Kruhu a nepříjemnostmi, které tu mohou potkat drzé draky. Jako bych hrách na stěnu házel.

Drakovo předvádění skončilo naráz a nemile. Ve vzdušné zatáčce jsme vlétli do hustého lijáku. Oslepil nás. Překvapený a šokovaný Mrakožrout se pokusil couvat, nesmyslně tloukl křídly, avšak zavadil o zeď a spadli jsme. Svět udělal kotrmelec. Začal jsem se loučit se životem. Pád skončil silným otřesem, na okamžik jsem zřejmě ztratil vědomí. Další, na co si vzpomínám, byla zahrada vzhůru nohama. Visel jsem hlavou dolů s nohou zachycenou v pojišťovací smyčce. Kolem rostla mrkev. Prolétlo mi hlavou, že to není jen tak - podruhé jsme spadli do zeleniny.

"Omlouvám se," dolehlo ke mně od Mrakožrouta. Jen tohle. Opravdu. Omráčený Mrakožrout si olizoval poraněné křídlo a já jsem se pokoušel uvolnit. Nestačil jsem. Spatřili jsme, jak na nás útočí podivná postava. Bojovník v efektně rozevlátém oděvu, s bojovně naježenými vlasy a dlouhým lesklým ostřím zvednutým nad hlavou. V okamžiku jsem si představil jatka, jaká mohou za okamžik nastat. Rozzuřeného raněného Mrakožrouta, tryskající krev, utržené ruce a nohy. A to právě teď, kdy mám skládat zkoušku! Udělal jsem, co mě první napadlo. Přímo před nosem útočníka vyrostla kovová mříž. Překvapením zakopl a proletěl jí jako vzduchem, kterým ostatně byla. Ve snaze vyrovnat pád udělal ještě tři kroky, opět zakopl a pustil meč, který se zabodl do země. Bojovník udělal kotoul a padl mezi dračí tlapy. Mrakožrout ho sledoval z údivem a jistým pobavením. Docela jiné pocity musel mít muž, před kterým se otevřela ohromná tlama plná zubů ostrých jako dýky. Stále vidím jeho zděšením bílý obličej s modřinami a hrůzou rozšířené oči. Drak otevřel tlamu a dlouhý, jako losos růžový jazyk... s mlasknutím olízl nečekaného hosta. Muž usedl a s nepopsatelným odporem se začal utírat. Rozchechtal jsem se.

*

Muž, který se sám vrhl na lengorchiánského draka, se jmenoval Horský vítr a byl Haigem. To znamenalo, že pocházel z nezcivilizovaného, nejsevernějšího zákoutí císařství, ze Zrcadlových hor. Jeho černé vlasy, nad čelem sestřižené v tuhou čupřinu a volně splývající na ramena, nedokázaly zakrýt uši přistřižené do špičky, od nichž vedly k ústním koutkům široké čáry nepříliš vkusného kmenového tetování. Haig byl zahalen do jediného kusu

modré tkaniny sepnuté širokým pásem a nosil vysoké boty ušité ze skvrnité kůže divoké kočky. Byl také mágem z Kruhu Mistrů, což bylo vzhledem k jeho zjevu stěží uvěřitelné.

Naštvaný Horský vítr mě uvolnil z pasti, ale povídat si musel s Mrakožroutem. Kolem se shromažďovali užaslí a vzrušení obyvatelé zámku, kteří šlapali po záhonech. Před tolika zraky jsem se cítil nesvůj. Svlékl jsem mokrou halenu a usedl vedle dračí tlapy. Tam jsem se cítil nejbezpečněji. Doufal jsem, že mezi shromážděnými spatřím známou postavu Plavého, ale můj adoptovaný otec tu nebyl. Jistě, uplynula přece spousta času. Povinnosti ho odvolaly domů.

Za vydatné pomoci Horského větru se podařilo chaos jakž takž zvládnout. Protože se zesměšnil, jednal o to horlivěji. Nakonec jsme v zelenině zůstali jen: Mrakožrout a já, Haig a dva normálně vypadající mágové středního věku. Jeden z nich byl Mluvčí.

"Co tě sem přivádí?"

"Zkouška." Nejistě jsem ukázal na pravou stranu hrudi, kam se umisťuje znak kasty.

"Dost pozdě."

Sklopil jsem pokorně hlavu a zahleděl se na špičky bot. Měli právo mě odmítnout, potrestat nebo dokonce uvěznit. V těchto zdech neplatily císařovy edikty. Ale měl jsem nepochybně naději. Mluvčí mi zvedl bradu a já zahlédl jeho úsměv.

"Jiskra je v pořádku. Posunuli jsme mu termín kvůli nedozrálosti. Avšak mám dojem, že ty jsi už dozrál. Navíc máš ručitele."

Mluvčí pohlédl na Mrakožrouta a znovu se usmál. Usoudil jsem, že mu mohu úsměv oplatit.

*

Ubytovali nás pohodlně - ve velké stodole, částečně zaplněné senem z první seče. Bylo měkké, příjemné a hezky vonělo. Někoho napadlo, že nechci opustit Mrakožrouta. Uvnitř jsem našel svinutou přikrývku a svou starou cestovní brašnu s rezervním prádlem, košilí, ručníkem a pastou na zuby. Nahoře ležel složený list papíru s runou "Kamínek". Rozechvěle jsem papír rozložil. Plavý psal, že čekal dlouho. Zneklidněl a vyčítal mi, že jsem neposlal žádnou zprávu. Sliboval, že mi po návratu domů natluče a současně mi přál úspěch. Doufal, že jsem zdráv a nic nemilého se mi nestalo. Nakonec připomenul vlastní nepříjemné pocity a záměr zpáteční cesty.

"Jestli čteš tento dopis, znamená to, že jsi se vrátil do Kruhu. Nezapomeň, že na tebe čekám, ať se stane cokoli, synu," přečetl jsem dole na stránce. Pod chaotickou formou sálal z dopisu Plavého hluboký cit ke mně. Napsal "synu", přestože jsem nebyl jeho dítětem. Uvažoval jsem, jestli jsem se na něj někdy obrátil jinak než jménem. Nazval jsem ho někdy otcem? Nedokázal jsem si vzpomenout. Zalila mě obrovská vlna studu. Tak se cítí zločinec vystavený v

kleci na tržišti, po kterém házejí děti kameny a oslí trus. Zakryl jsem si tváře rukama a uvažoval o tom, jaký jsem ohavný, nevděčný a samolibý netvor.

Mrakožrout mě šťouchl nosem do zad.

"Nech mě," pomyslel jsem si.

Zafuněl mi za krk.

"Co myslíš?" Jeho sdělení bylo tak nevýrazné, že kdyby mluvil, určitě by šeptal. "Co myslíš, vylíhne se z toho vajíčka chlapec nebo děvče?"

Také myslel na domov...

"Chlapec by byl lepší. Už sis na mě zvykl," odvětil jsem.

Mrakožrout začal snít.

"Až vyroste, naučím ho chytat ryby. Taky na udici."

"I sbírat jantar?"

"Ovšem. A létat ve vzdušných proudech."

"I skládat básně?"

"I luštit hádanky."

"Krást ředkvičky."

"Chytat slepice."

Vyjmenovali jsme spoustu věcí, které musí umět a dělat Mrakožroutův bratříček. Usnuli jsme spolu, smířeni se sebou i zbytkem tohoto vyšinutého světa.

Horský vítr, který nás přišel ráno vzbudit, se asi hodně podivil, když spatřil gigantické klubko bílé srsti a uprostřed něj zachumlaného adepta magie. Přinesl dobré zprávy. Po snídani jsem se měl dostavit do Oválné síně, kde probíhaly zkoušky. Mrakožrout mě loajálně provázel, ačkoliv to znamenalo létat nad střechami s mezipřistáními na nejrůznějších podivných místech, na jeho vkus většinou příliš vlhkých. Nerad rozehnal skupinu pradlen, podruhé málem zbořil kašnu. V jedné zahrádce byl nízko zavěšený mráček, ze kterého drobně pršelo na keříky růží. Hlídal jej mladý mág z kasty Větrovládců. Pochopil jsem, kde se vzal onen náhlý a podezřelý déšť, který nás smetl do záhonu mrkve. Při Věčném Kruhu! Praktická metoda zalévání zeleniny!

*

Oválná síň zabírala celé patro v jedné z věží. Byla rozlehlá. Vešel by se do ní menší dům. Hladké bílé stěny se v jisté výši ohýbaly jako plátky květinového poupěte a setkávaly se uprostřed stropu. Stvolem květu byl sloup ze šedého mramoru. Stejným mramorem byla vyložená podlaha, na které jsem nenacházel spáry mezi deskami. Jako by celou podlahu tvořil monolit; nepochybně šlo o dílo "jiskrných" kameníků. Veškerý nábytek tvořilo jen pět křesel s vysokými vyřezávanými opěradly. Usedlo na ně pět mágů, každý se symbolem své kasty nad hlavou. "Ústa" nad Mluvčím, "želva" nad Strážcem slov, "rozcestník nad Průvodcem snů, "slunce" určené pro Jiskry. Poslední místo zaujal známý Horský vítr, označoval je "plamen" Stvořitele - vládce hmoty, nejmocnějšího z mágů. Jedna věc mě však udivila a dokonce trochu pobouřila. Nebyl tu žádný Tkáč iluzí. Kdo tedy zhodnotí mé schopnosti?

Z pochopitelných důvodů hovořil se mnou Mluvčí.

"Začni něčím jednoduchým. Třeba jablkem." A natáhl ruku.

Jablkem?! Bohové světla a temna! Čekal jsem něco mnohem těžšího. Na dlani Mluvčího se objevilo obrovité jablko, velké skoro jako dýně. Překvapený mág je upustil. Spadlo na podlahu. Nezapomněl jsem na dutý zvuk, který musí vydat a dokonce ani na ozvěnu. Celé období dešťů jsem se neučil nadarmo.

"Menší!" ostře mě bodla myšlenka Mluvčího; neměl tedy smysl pro humor. Podal jsem mu maličké rajské jablko a tu jsem spatřil, jak se Horský vítr hlasitě a upřímně směje. Mrkl na mě a já mu mrknutí oplatil. Jediný z celé pětice seděl uvolněně. Zřejmě měl od celé záležitosti odstup. Uklidnil jsem se.

Tvořil jsem přeludy předmětů, lidí i zvířat. Nechal jsem je dupat, vrčet, cvrlikat, frkat. Vyvolával jsem pohádková zvířata a na zjevné přání Horského větru "překvapovačky".

Změnil jsem Oválnou síň v jezero. Kolem pluly ryby, povlávaly chaluhy. Jako šňůrky drobných perliček stoupaly bublinky vzduchu ke vzdálené hladině, kolébající se nad námi jako velké zrcadlo. Mořský had honil malou rybku mezi kameny a zvedal přitom bahno. Dohnal ji a pomalu polykal nadmutou pruhovanou tlamou. Drzý ostnatec připlul k nejzamračenějšímu mágovi a trkl ho do ucha. Muž se ohnal. Ihned si však uvědomil, že zvíře vlastně neexistuje a předstíral, že se škrábe. Nechal jsem vylézt kraba na střevíc Jiskry. Zatáhl jej mezi sasanky. Musím přiznat, že publikum jsem měl hrozné. Byli prkenní, nehybní a netrpěliví. Nudím je nebo co? Jako by trpěli nechutenstvím a nemohli se dočkat konce. Výjimkou byl Horský vítr. Ten vydal za všechny čtyři. Docela se bavil. Zkoušel chytat ryby jako podrážděný kocour, vrtěl se a dokonce (nevymýšlím si) okusoval vodní rostliny. Vadil mi, ale dal bych mu přednost před dvaceti pasivními pozorovateli.

Znechuceně jsem zlikvidoval vizi jezera. Mluvčí se zeptal, jestli jsem si připravil něco podle vlastního nápadu. Trhl jsem sebou. Něco vlastního? A co jsem vlastně dělal doteď?

Několik minut jsem kroužil sálem, odpočíval a uvažoval. Navzdory dlouhé námaze jsem byl ve formě. Netočila se mi hlava ani jsem nekrvácel z nosu, jak by k tomu určitě došlo ještě před rokem. Jen mírná únava - nic víc. Vyhlédl jsem z okna a spatřil Mrakožrouta, jak leží na široké podestě schodiště. Zahlédl mě a vyjádřil mi své sympatie mávnutím ucha. Usedl jsem na parapet a ze zvyku zkřížil nohy jako při meditaci. Pohlédl jsem na Mluvčího. Svíral rukama opěrky křesla a v očích... bylo to napětí a nebo zvědavost?

Soustředil jsem se. Pod zavřenými víčky jsem rozvíjel vizi tak, aby se objevila upíná, bez oprav. Bez chyb a zoufalých improvizací. Taková, která konečně trošku oživí toto nezajímavé hlediště. Otevřel jsem oči dokořán a vrhl iluzi do prostoru Oválné síně. Rázem zmizel strop i stěny. Nad námi viselo zamračené podzimní nebe. Vítr rval zažloutlé listí ze živých plotů, vyšších než dospělý muž. Právě takové ohrady - labyrinty dělají v daleké Northlandii. Někdy pro zábavu, jindy jako azyl samotáře, jak vyprávěl Měďák.

Nehybná a ospalá krajina přetrvávala. Občas spadl list s lehkým zašelestěním, které jsem skrýval v zákoutí paměti. Pronikavě zakřičel pták a opět zmlkl. První se pochopitelně zvedl Horský vítr. Vstoupil do zelené brány labyrintu. Přijal mou hru a vtáhl do ní ostatní. Dlouhou dobu jsem je bavil chmurným okolím. Pavučinami ve větvích, opuštěnými ptačími hnízdy a mžením, skupinkami klouzků a křikem neviditelných ptáků. Mágové procházeli rostlinnými chodbami, aniž si uvědomili, že opakovaně obcházejí síň. Měnil jsem labyrint tak, že vypadal nekonečně rozsáhlý. Každá stezka se lišila od předchozí nepatrnými detaily, přestože byla totožná s předchozí. Znepokojený Průvodce snů se pokusil ignorovat vizi a vstoupil přímo do živého plotu. Poškrábal si obličej. Labyrint existoval venku a současně v mé hlavě. Měl jsem jej naprosto pod kontrolou. Olistěné stěny byly pro mě průzračné.

Se studem přiznávám, že vodit za nos skupinu dospělých, navíc Mistrů Kruhu, poskytuje satisfakci. Ale i Horský vítr toho měl v jednu chvíli dost. Svraštil obočí a pomalu zavrtěl hlavou. Pokládal jsem to za signál, že nemám přepínat strunu. Po několika krocích došli poutníci na kulatý palouk, porostlý zeleným kobercem mechu. Ze středu kruhu vyrazil výhonek. Před očima sílil, rozvětvoval se, obrůstal kůrou a listím. Než se přítomní nadali, zakryla palouk střecha z listí a plodů. Plody tvořily skleněné koule, v každé byl jiný symbol. Byla tam "loď" Větrovládců, "větev" Pátračů, "uzel" Poutníků... také "želva", "plamen", "ústa", "slunce" a četné další. Úplná sbírka emblémů z knihy mého otce - mága. Jiskra natáhl ruku a opatrně utrhl jednu kouli. Chviličku pozoroval miniaturu šípu, než praskla a rozpadla se v obláček stříbřitého prášku. Malé skleněné bomby postupně explodovaly a zakryly všechno oblaky třpytivého prachu. Když se po chvíli usadil a zmizel, pokašlávající pětice mágů stála kolem mramorového sloupu uprostřed síně. Občas udivuji sám sebe.

Nesmírně unaven jsem se náhle sesunul do měkké, teplé sluje a svět mi zmizel z očí. Probral jsem se vleže na něčem tvrdém. Podlaha. Má hlava spočívala na něčích kolenou. Omdlel jsem? Ukázalo se, že ne. Prostě jsem usnul. Docela normální reakce přetaženého organismu. Spal jsem asi patnáct minut, během nichž na mě zkoušející upírali zrak jako koně na žlab.

"Udivující. Absolutně udivující," dolehlo ke mně od Mluvčího. Zřejmě to znamenalo, že jsem vyhrál.

Vstal jsem a zjistil, že se síň změnila. Podlaha byla plná skleněných střepin. Vyražený a nalomený okenní rám visel na jednom závěsu. Stěnu pod oknem poznamenalo několik dlouhých stop drápů. Zatrolený Mrakožrout!

Čtveřice mágů se však bůhvíproč nezlobila.

"Dbá ale o tebe ten tvůj drak," ozval se Mluvčí. "Okno opravíme a rýhy ponecháme na památku."

Zřejmě mi něco uniklo. Průvodce snů, Jiskra a Strážce slov poklepávali Stvořiteli po ramenou a chytali ho za zápěstí v přátelském gestu. Všichni se radovali, jako by našli poklad. Nic jsem nechápal. Klidně se mohli svléknout donaha a chodit po rukou. Mne zajímalo jen jedno.

"Udělal jsem? Udělal jsem?" domáhal jsem se dotěrně odpovědi, bez ohledu na zásady dobrého vychování a to, že v nervozitě současně užívám řeči gest. Dospělí a jejich důležité věci!

Byli nemožní. Zaujati sami sebou mávali rukama jako hokynáři, na nejzainteresovanější osobu vůbec nepomysleli. Kdo ví, jestli bych neprovedl něco nenapravitelného (a ruce mě svědily, abych dal Horskému větru pohlavek), kdyby se mágové najednou nedohodli. Jako na rozkaz utvořili řadu, uprostřed a poněkud vpředu stál Stvořitel. Rázem vznikla slavnostní nálada. Zamrazilo mi v zádech. Horský vítr, cenící zuby jako potěšený vlkodlak, mi položil ruce na ramena. Znal jsem možnosti jeho kasty a očekával jsem mentální kontakt, avšak místo toho se mezi našimi tvářemi zformovaly runy, jakoby z kouře, ale přesto výrazné. "Nebojíš se jehel, Tkáči iluzí?" četl jsem.

*

Jehel se nebojím.

Horskému větru to nezapomenu. Stvořitel? K smíchu! Nechal jsem se nachytat na křeslo s falešným znakem. Haig byl prostě Tkáčem iluzí. Od svého prozrazení jsme se dorozumívali vzdušným písmem. Dozvěděl jsem se několik zajímavých věcí. Mágové byli naprosto pod vlivem mé ukázky. Nebýt svědectví Mluvčího, neuvěřili by, že neslyším. Mé umění převyšovalo obvyklou úroveň adeptů. Mistr nechtěl prozradit kolikrát, ale domnívám se, že k získání tetování by postačila polovina toho, co jsem předvedl. Praskal jsem radostí. Plavý bude pyšný, až se vrátím domů s certifikátem a znamením kasty. Otevře se mi spousta možností. Všechny sbírky, knihy i pomoc Kruhu pro vesnického chlapce. Nové povinnosti, spousta práce, nepochybně i nová volba činnosti. Ale proč udělalo mé vítězství takovou radost Horskému větru? Je nás totiž málo. S údivem jsem se dozvěděl, že v Zámku Mágů jsou jen čtyři Tkáči iluzí a asi dvě stovky v císařství. Počty mágů jiných kast jdou do tisíců. Jsme vyhasínající skupina nebo nás teprve čeká rozkvět?

Snoval jsem tyto úvahy na stole Mistra tetování. Jeho pracovna se podobala Měďákově dílně, pochopitelně byla mnohem větší a světlejší. I tady visely na stěnách kresby. Znázorňovaly hlavně barevné ornamenty, květinové vzory nebo stylizovaná zvířata. Viděl jsem i znaky bohů, emblémy lebek, propletené hady a ryby - symboly plodnosti a ztepilosti. Prohlížení mě zaujalo tak, že mě první bodnutí zaskočilo. Navíc zasáhlo nerv. Nadskočil jsem jako ryba vhozená živá do vroucího pleje. Mistr tetování mi poklepal na břicho gestem, jakým se uklidňuje neklidný pes. Zastyděl jsem se. V podobné situaci je třeba zachovat hrdost a ukázat odolný mužný charakter. Horský vítr nepochybně pukal smíchy. Pohlédl jsem ke křeslu, ve kterém se pohodlně usadil. Ne, nesmál se. Přimhouřil oči, na ústech mu bloudil mírný úsměv. Palcem si třel modrý pásek vedoucí podél čelisti. Nač si vzpomíná? Na tupé jehly haigského šamana nebo vlastní návštěvu tohoto místa před lety?

Mistr tetování - zavalitý, prošedivělý muž - pracoval bez šablony. Zkušenou rukou tepal vzor na kůži, používal přitom jehlu s velkou hlavičkou,

malou nádobku s barvou a miniaturu kamenického kladívka. Pozoroval jsem ho se zvednutou hlavu, dokud mě to nepřestalo bavit a nerozbolela mě šíje. Operace nebyl bolestivá, spíše nepříjemná. Mistr měl ustálený rytmus. Jedna, dvě, tři - štípnutí; čtyři - ostří proniká hlouběji, pět - přitisknutí hubky stírající přebytek barvy. A zase znovu. Občas jsem pocítil lechtání kapky krve stékající do podpaždí.

S Horským větrem jsme se vrátili k diskusi o přeludech. Skvěle nám přitom pomáhala bělostná klenba místnosti. Pochopitelně jsme se dostali k nešťastné události s Jiskrou, připomenul jsem si i škrábanec na tváři Průvodce snů, způsobený trnem neexistujícího živého plotu. Jsou tedy tyto úkazy skutečné nebo ne?

Horský vítr sáhl k pasu a něco mi hodil. Zachytil jsem předmět ještě předtím, než jsem si uvědomil, co to je. Zabolelo mě až k lokti! Ocelová hvězdice! Zbraň úkladných vrahů! Dva ze šesti paprsků se mi zabodly do dlaně. Strnul jsem údivem a pocitem křivdy. V příštím okamžiku se kousek kovu rozplynul jako dým, krvácející ranky však zůstaly.

"Iluze nezraňuje. Zraňuje víra v ni," napsal do vzduchu Mistr iluzí. Poranila mě vlastní obrazotvornost? Díky za poučení. Dozvěděl jsem se důležitou věc, to mi však nezahojilo rány v dlani. Plavý tvrdil, že v lidech číhá zvíře. Mé spatřilo ostří hvězdice dříve než já a nyní trvalo na svém.

Pochopitelně jsem se opět prudce pohnul a vytrhl Mistra tetování z pravidelného rytmu. Vynadal nám oběma. Zřejmě jsme mu dělali potíže. Práce Mistra tetování trvala dlouho, přestože znak měl být jednoduchý a neveliký. Udělal dvě přestávky, abych si odpočinul, pojedl a přiložil studený obklad.

Konečně jsem stanul před zrcadlem. Za mnou se potutelně usmíval Horský vítr. Byl to den překvapení. Nad levým prsem, na zrudlé kůži jsem měl čerstvou runu "dlaň", a pod ní precizně zhotovenou polovinu kruhu! Co to má znamenat?! Už jsem chtěl vybuchnout, když Horský vítr odkryl vlastní znak. Jeho kruh obklopující znak kasty tvořily dvě poloviny. Spodní byla náležitě černá, ale horní svítila nádhernou, jedinečnou blankytnou barvou mágů. Tkáč iluzí si silně přetřel emblém. Na zrůžovělém těle, po obou stranách runy se objevily podkožní skvrny značící: "Kruh Mágů". Nepochybně jsem měl stejné. Jedno z tajemství umění Mistra tetování.

Na zrcadle se objevil nápis Horského větru:

"Kruh do tebe vkládá velké naděje. Možná mě nahradíš. Nyní záleží jen na tobě, jestli doplníme tvůj znak černí nebo blankytem."

Vzrušeně a trochu polekaně jsem hleděl na svůj obraz v zrcadle. Ona chybějící polovina kruhu byla větším vyznamenáním, než jsem tušil. Mám se stát nástupcem Horského větru? Mistrem Kruhu? Dosud jsem myslel na získání certifikátu jako na konečný cíl. Avšak vystoupil jsem pouze na jeden vrchol a za ním se objevil další, vyšší. Co musím ještě udělat, abych blankytným obloukem doplnil černý základ?

Bezděčně jsem zvedl ruku, abych se dotkl čerstvé kresby, na které zasychala vrstvička lymfy. Mistr tetování mě uchopil za zápěstí, přiložil mi na ránu tampon a začal mě odborně ovazovat dlouhým pruhem plátna přes prsa a záda. Horský vítr vytvářel dlouhé řady run varovných pokynů - nedotýkat se špinavýma rukama, neškrabat, nestrhnout strup s obvazem, necákat se v bůhvíjaké vodě... Když se objevilo "nějakou dobu se vyhýbat alkoholu", zavřel jsem oči. Vzpomněl jsem si, že jsem vyrostl v domě léčitele. Část života mi otrávily podobné příkazy.

*

Nebyl to však konec událostí v Zámku Mágů. Z dílny Mistra tetování mě Horský vítr odvedl tak rychle, že jsem se stěží stačil rozloučit. Došli jsem do velkého kulatého sálu se sloupořadím kolem, které vytvářelo jakýsi ochoz. Uprostřed stál pult, na kterém ležel předmět zavinutý do látky. Tvarem připomínal kazetu nebo knihu. Mezi sloupy postávali ostatní mágové. Paměť mi připomenula mnoho dřívějších tváří. Mladíci, kteří se nedávno rozloučili s chlapectvím, i muži s černými vlasy prokvetlými stříbrem. Vyčkávající, veselé i rezervované obličeje. Užasl jsem při pohledu na to, kolik jich přišlo.

"Běž. Hledej stezku," vybídl mě nějaký Mluvčí. V první chvíli jsem nepochopil, ale potom jsem postřehl, že vzor světlemodrých čar na podlaze tvoří jakýsi labyrint. To se mi nelíbilo. Plavý se nikdy nezmínil o takové části iniciace. Není to subtilní pomsta za vtipkování při zkoušce?

Ruka Horského větru mě lehce postrčila. Vykročil jsem. Nebylo to snadné. Stezky se proplétaly, rozdvojovaly, končily slepě... Kreslil je nejspíš duševně chorý. Když jsem opět stanul na konci chybné cestičky, přičemž jsem měl cíl zdánlivě na dosah ruky, zastavil jsem se a začal přemýšlet. Využil jsem vlastní schopnosti. Vyslal jsem bílou linku, aby prozkoumala zákoutí labyrintu a vytvořila smysluplnou mapu. Záhy jsem se přesvědčil, že dělám hloupost. Operace by trvala příliš dlouho. Pokusil jsem se změnit systém stezek, ale pohled do tváří přítomných mi naznačil, že porušuji pravidla. Tu se ke mně přidal Mrakožrout, který venku bojoval s okolím, nepřizpůsobeným dračím rozměrům. Nebyla to myšlenka ani obraz, pouze idea. Vřelý přátelský dotyk dodávající důvěry. Už jsem věděl, co udělám. Neuspokojený hoch zapletený do namalované pasti se před očima přítomných změnil v nevelikého draka. "Přeletěl" nad labyrintem a elegantně přistál u cíle. Opět jsem se proměnil do vlastní podoby. Nikdo neprotestoval, když jsem rozvinul vzorkovanou tkaninu. Uvnitř byla kniha. Vázaná v kůži, tlustá na šířku dlaně, s rohy okovanými mosaznými plíšky připevněnými svorkami. Stejnou vlastnil Plavý. Deník, do kterého mág zapisuje nejdůležitější události svého života. Úspěchy i porážky.

Na knize ležela složená šerpa, jakou se převazuje tunika.

Blankyt mága, řekl jsem si, když jsem ji bral do ruky. Přepásal jsem se tímto symbolem. Sám - stejně jako mnoho jiných přede mnou. Sám proto, že vždy sami odkrýváme své možnosti. Nikdo nás, mágy, neučí vytvářet přeludy, posílat myšlenky nebo putovat mimosvětem. Učí nás jen tomu, jak se učit. Zvedl

jsem deník (byl hrozně těžký) a spatřil jsem, jak několik mágů zvedá ke mně dlaně s rozevřenými prsty a další je následují. Docela jako by mi chtěli sdělit řečí rukou: runa "dlaň" - Tkáč iluzí. Tkáč iluzí - mág, jeden z nás. Náš, patřící do Kruhu. Náš navždy.

S knihou v ruce jsem se obrátil a očima vyhledal Horský vítr. S úsměvem zvedl jednu ruku nad hlavu a roztáhl prsty. Druhou napřáhl ke mně. Uposlechl jsem jeho výzvy.

*

Tím zápis končil. Zvedl jsem hlavu a pohlédl Mrakožroutovi do tmavohnědých očí. Olizoval pero - jazyk měl už pochopitelně docela černý. Před ním ležel list papíru s čerstvou kresbou. Na bílé ploše rozkládal křídla letící drak. Proud vzduchu mu tiskl uši k hlavě a čechral srst. Na krku mu seděla maličká lidská figurka.

"Jaro. Spolu," sdělil mi Mrakožrout.

"Spolu," potvrdil jsem.

Bylo to jako přísaha.

Gdaňsk, leden-listopad 1996
přeložil Pavel Weigel
ilustroval Alois Křesala